

บรรจุกระสุน

“ครั้งแรกเธอ”

หยางจินกระซิบเสียงต่ำพราวเมื่อรับรู้ได้ว่าคนที่นอนอยู่ใต้ร่างสัน สะท้านไปทั้งตัว ยามเขาเคลื่อนไหวเข้าครอบครองเธอที่ละนิด ปล่อย กำมะหยี่อันอ่อนนุ่มและน้ำชื้นของเธอร์ดึงตัวตนของเขาไว้แน่นหนาจน แทบไปต่อไม่ได้

“อือ” เสียงของหญิงสาวเบาหวิวจนยากจะเดาว่าเป็นเสียงครวญหรือ เป็นการยอมรับกันแน่ “ถามทำไม...ไม่ชอบที่...ไม่มีประสบการณ์เหรอ”

ดวงตาสีน้ำตาลที่สะท้อนกับโคมไฟสีส้มบนโต๊ะข้างหัวเตียงนั้น ไส้กระจ่าง ปราดจากร่องรอยแห่งความหวาดหวั่นหรือตกประหม่าใดๆ ทั้งสิ้น ว่ากันตามจริงเธอดูควบคุมสติได้ดีจนเกินไปเสียด้วยซ้ำ สวนทางกับมือน้อยๆ ที่จับปากกว้างของชายหนุ่มเอาไว้แน่นจนได้เลือดเมื่อเขาดันความ แกร่งกร้าวอันร้อนผ่าวเข้าไปในกายของเธอ

“เปล่า แค่ประหลาดใจ”

หยางจินหลุบตามองกลีบปากอิมที่บัดนี้บวมเจอแล้วอดใจไม่อยู่

ต้องแนบริมฝีปากประทับจุ่มพิดเพิ่มรอยซ้ำให้มากขึ้นไปอีก รสชาติของเธอหวานฉ่ำเหมือนมาร์ชเมลโลว์นุ่มๆ ถึงจะยังไม่ค่อยรู้ประสานกัน แต่ก็เห็นว่าหัวไวไม่เลว แกรมยังใจกล้าส่งปลายลิ้นเล็กๆ น่ารักเข้ามาลากไล่ไปตามไรฟันของเขาย่างทำทนาย

แหม...ไฟรู้ขนาดนี้ พี่ก็พร้อมสอน...

“ประหลาดใจ? ทำไมถึงประหลาดใจ...”

หญิงสาวพูดเสียงอู้อี้ชิตริมฝีปากของชายหนุ่ม จูบอันเต็มไปดด้วยชั้นเชิงของเขาช่วยให้คลายอาการเกร็งลงบ้าง ทว่าต่อให้รู้สึกเคลิบเคลิ้มเหมือนล่องลอยอยู่บนพุยเมฆเพียงใดก็ไม่อาจช่วยให้รู้สึกเจ็บปวดน้อยลงแม้แต่นิด ยิ่งเขาค้ายี่เผลอรุกคืบดันตัวตนเข้ามาอย่างใจเย็น เธอก็แทบตื่นพราด ทั้งเสียดเสียวทั้งทรมานปนเปกันไปในคราเดียว

“ก็...เธอสวย...”

หยางจินหัวเราะเสียงทุ้มอยู่ในอก เรียวกางดงามราวกับบิสตริยกแยมขึ้นเป็นรอยยิ้มสมใจเมื่อเห็นร่างออร์ชรอ่อนแอ้นที่เขากักกันไว้ใหวางแขนสะดุ้งสุดตัวยามกายประสานกันเป็นหนึ่งเดียวอย่างสมบูรณ์ เขาไม่ได้โกหกเพื่อเอาใจเรื่องที่เธอสวยแม้แต่ครึ่งคำ

สวย...ชนิดหยาดฟ้ามาดินเซียวละ...

วินาทีแรกที่สบตากันในงานเลี้ยงเมื่อตอนหัวค่ำ เขาก็รับรู้ได้ถึงแรงดึงดูดระหว่างกันอย่างรุนแรง ดวงหน้ารูปหัวใจเล็กๆ ของเธอดูจิ้มลิ้มน่ารักเหมือนตุ๊กตาระเบียงเคลือบโบราณ ทั้งจมูก คิ้ว ปาก คาง งดงามหมดจดรับกันไปหมด ใครจะคิดกันแล้วว่าพอปกเปลือกจนเหลือเพียงเนื้อแท้เปลือยเปล่าแล้ว เธอจะ ‘ฮอต’ ขนาดนี้ เปรี้ยวบาง ทว่าอิมตากลมกลิ้งทุกส่วน ออกเป็นอก เอวเป็นเอว แกรมขายังยาวเรียวโอบรัดรอบเอวสอของเขได้อย่างเหมาะเจาะ

ให้ตาย...เซ็กซีเป็นบ้า...

“คุณ...เป็นคนแรกที่บอกว่า...ฉันสวย...”

เธอลากนิ้วชี้ไปตามรอยหยักของริมฝีปากบนของหยางจินอย่าง
เที่ยงช้า ก่อนจะถูกเข้างับปลายนิ้วเบาๆ อย่างยั่วเย้า

“พูดเป็นเล่นไป ตาบอดกันหมดหรือไง ของมันก็เห็นๆ กันอยู่”
ชายหนุ่มเริ่มขยับในขณะที่หญิงสาวนี้หัวหน้าแสดงความเจ็บปวด “ครั้งแรก
ก็แบบนี้ละ อีกเดี๋ยวก็ตัวเอง”

เขาจวบพลอบเธอทั้งที่ตนเองแทบขาดใจตายอยู่รอบมร่อ ในสมอง
เต็มไปด้วยจินตนาการหยาบช้ำล้านแปดที่อยากทำกับคนใต้ร่าง ทว่าต้อง
อดทนไว้เพราะกลัวว่าเธอจะตกใจจนเทลิดหนีไปเสียก่อน

โอเค...เขามันโคตรเร็ว แล้วก็...ห่างไกลจากคำว่า ‘สุภาพบุรุษ’ เป็น
ร้อยโยชน์ แต่ก็ไม่ใช่ร้ายพอที่จะมอบประสบการณ์ ‘ครั้งแรก’ ที่แสนเลว
ร้ายให้แก่ผู้หญิงหรอก เรื่องแบบนี้มันต้องวิน-วินกันทั้งสองฝ่ายไม่ใช่หรือไร
เธอเสนอ เขาสนอง สนุกด้วยกันทั้งคู่ ไม่มีใครเสียเปรียบใคร

“ไม่เคยมีใครพูดจริงๆ คุณ...เป็นคนแรก...”

เสียงของหญิงสาวขาดเป็นห้วงๆ เมื่อคนที่อยู่เหนือร่างขยับไหวเร็ว
ขึ้น ตอกตริงลงมาหนักๆ จนเธอส่งเสียงครวญแทบไม่เป็นภาษา ไม่เคย
มีใครได้สัมผัสเธอจนลึกถึงแก่นแบบนี้มาก่อน ลมหายใจร้อนระอุที่เป่ารด
แก้มนั้นพาให้ขนอ่อนบนกายลุกชันตอบรับปากและมือที่ลากไล่เคล้นคลึง
ไปทุกตารางนิ้วอย่างน่าละอาย เสียงคำรามต่ำๆ ในลำคอของเขาทำให้เธอ
หุ้อือตาลาย ไม่สนใจว่าจะอะไรเป็นอะไรอีกแล้ว ได้แต่ปล่อยให้ตนเองจมดิ่งลง
สู่ห้วงพายุพิศวาสโดยไม่คิดต้านทานใดๆ ทั้งสิ้น

“จั้น...จั้นคงต้องรู้สึกเป็นเกียรติสินะที่ได้เป็น ‘คนแรก’ ตั้งสองเรื่อง”

หยางจินทอดสายตามองใบหน้าหวานจัดที่ส่ายไปมาตามแรงอารมณ์
เสียจนเรือนผมสีน้ำตาลเข้มกระจายเต็มหมอน มองดูคล้ายนางพราย
ในเทพนิยายที่เพิ่งผุดขึ้นมาจากหนองน้ำกลางป่า หากเขาเผลอคล้ายอ้อมแขน
เธอคงจะดำน้ำหายไปใ้ในพริบตา ความคิดเหลวไหลเลื่อนเปื้อนนั้นทำให้เขา
กอดเธอแน่นเข้าโดยไม่รู้ตัว และจิ้นจ้วงเข้าครอบครองเนื้อตัวนุ่มนวลด้วย

ความหลงใหลอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

ชายหนุ่มไม่เคยคิดว่าการตอบสนองเล็กๆ น้อยๆ ของเธอ เช่นการ ยึดตัวขึ้นจุ่มพิตปลายคางหรือเรียวกาที่โอบกระชับรอบเอวของเขาแน่นขึ้น จะทำให้เขาตื่นตัวจนถึงขีดสุด สองหนุ่มสาวต่างหลงวณเวียนอยู่ในห้วง ภาวค์ซันหวานประหนึ่งพวกตนเป็นชายหญิงคู่สุดท้ายที่หลงเหลืออยู่ในโลก ริมฝีปากของพวกเขาแทบไม่ผละจากกัน เนื้อตัวบดเบียดสัมผัสกันแนบแน่น ก่อนจะพากันทะยานพุ่งผ่านดวงดาวอันพิริศพรายขึ้นไประเบิดสว่างอยู่กลาง จักรวาลด้วยกัน

“อา... ลืมคำถามสำคัญไปเลย...” หยางจินพรหมจุมไปทั่วดวงหน้า ขึ้นหือของสาวน้อยในอ้อมแขน หลังจากถูกเขา ‘กิน’ ลิปสติที่เคยฉาบ อยู่บนริมฝีปากไปจนหมด เธอก็ดูเหมือนจะเด็กกลงกว่าเดิมสักสองหรือสาม ปีได้ “เธอ... ชื่ออะไรนะ...”

“คุณ... ถามฉันเป็นครั้งที่สามแล้ว...” หญิงสาวพูดเสียงปนหอบ ความรู้สึกซาบซ่านที่แล่นปราดไปทั่วร่างทำให้สมองของเธอขาวโพลนไม่อาจ ประมวลผลได้รวดเร็วตั้งใจ “จูเลียต นั่น... ชื่อจูเลียต...”

“ก็อยากรู้ว่าจะตอบเหมือนกันทั้งสามครั้งไหม” ชายหนุ่มคลี่ยิ้ม หวาน เขาควานมือเข้าไปใต้หมอนแล้วหยิบมีดพกขนาดพอดีมือออกมา จ่อที่ลำคอชาวผ่อง ดวงตาสีดำสนิทแปรเปลี่ยนเป็นแข่งกร้าวราวกับเป็น คนละคนกับคุณชายเจ้าสำราญคนเมื่อครู่ “เอาละ จูเลียต ที่นี้บอกฉันมาได้ แล้วว่าใครส่งเธอมา”

กระสุนนัดที่ ๑

Star-crossed lovers

คู่รักชะตาไม่บรรจบ

“พี่ฟังฉันพูดอยู่หรือเปล่า หยางจิน”

เสียงของคนที่อยู่บนหน้าจอโทรศัพท์มือถือเรียกสติที่ล่องลอยไปไกลของชายหนุ่มให้กลับคืนสู่ร่าง เขาหันกลับมามองใบหน้าสวยจัดของเธอ นิดหนึ่งแล้วกลอกตาอย่างเอือมระอา

“ฟังอยู่น่า เจเจ”

“ฟังที่ไหน ฉันเห็นพี่มองออกไปนอกหน้าต่างรถอยู่ชัดๆ” เจกิตาน์ แยกเท้าไว้ใส่พี่ชายนอกใส่ “นี่เรื่องสำคัญนะ ตั้งใจฟังหน่อยไม่ได้หรือไง”

“เรื่องตามหาลูกเมียของ ทอมมี่ เล่า เนี่ยนะ สำคัญตรงไหนกัน”

หยางจินเบะปาก ทอมมี่ เล่า หรือที่รู้จักกันในนามลั้วเทียนเฟิง อดีตผู้กำกับการหน่วยโอเกย^๑ เฟิงเกษียณจากตำแหน่งเมื่อไม่นานมานี้เพราะ

^๑ หน่วย OCTB (Organised Crime and Triad Bureau) หรือที่คนฮ่องกงออกเสียงตามสำเนียงกวางตุ้งว่า โอเกย (O 记) เป็นหน่วยงานในสังกัดกรมตำรวจฮ่องกง มีหน้าที่ดูแลและจัดการเรื่องเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมทุกประเภท

ปัญหาสุขภาพพุ่มไร่ ก่อนจะตรวจพบว่ามีเนื้อร้ายอยู่ในช่องท้อง ทางครอบครัว จึงประคบประหงมเอาใจกันมากเป็นพิเศษจนน่าหมั่นไส้ เรียกว่าเรียกฟ้าเรียกฝนได้ตามใจ อยากได้อะไรก็ได้ว่าอย่างนั้นเถอะ แล้วถ้าไม่ป่วยหนัก ขนาดนี้คนซีหึ่งอย่างเจสสิกาก็จะยอมรับเรื่องที่มีสามีแอบไปมีเลืกมีน้อยจน มีลูกอีกคนที่เธอไม่เคยรู้มาก่อนเลยได้อย่างไรกันเล่า

“สำคัญตรงที่เขาเป็นเพื่อนสนิทของป้าไง” เจกิตานี่มองคนที่ทำหน้าที่ เมื่อยใส่เธออย่างไม่คิดรักษาเกียรติ แล้วทอดถอนใจอย่างเหนื่อยหน่าย “ฉันรู้ว่าพี่กับसारวัตร์ล้วยเทียนเหยาเกลียดกันเข้าไส้ แต่เกลียดคนลูกก็ไม่ได้ หมายความว่าต้องใจร้ายกับคนพ่อด้วยนี่ พี่ก็รู้อยู่แก่ใจว่าเขาป่วยหนักมาก ด้วย”

“รู้แล้วไง พี่มันเป็นคนใจร้าย แล้วก็ยังไม่คิดจะกลับเนื้อกลับตัวเป็นคนใจดีเร็วว่ะ นี่ด้วย” ชายหนุ่มรวนกลับพลางยกไหล่ยียวน “เจเจ ใจล้วยเทียนเหยา มันลาออกจากตำรวจไปเปิดบริษัทก๊อปปี้เอกสารแล้วไม่ใช่หรือไง ทำไม่ไม่ให้มันไปหาลูกสาวที่พอมันไปไซ้ทิ้งไว้เองเล่า”

“ไซ้ทิ้งไว้อะไรกัน หยางจิน ใช้คำพูดให้มันดีๆ หน่อย นั่นเพื่อนรักของ ป้านะ” หญิงสาวระบายนลมหายใจยาว รู้ว่าพรำบ่นไปก็เท่านั้น พี่ชายตัวดีเคยสนใจฟังเสียที่ไหนกัน “सारวัตร์ล้วยซัดมาตามเจสสิกาก็ไม่ได้ก็เลยรับปากว่าจะช่วยตามหาด้วยนั่นละ แต่มันผ่านมาหลายเดือนแล้วยังไม่มีเบาะแสะอะไรเลย มาตามพยายามเร่งลูกชายหลายครั้งแล้ว แต่เขาไม่กระตือรือร้นเอาเสียเลย มาตามร้อนใจถึงได้มาขอให้ป้าช่วยอีกแรง”

พูดถึงตรงนี้ เจกิตานี่ก็ถอนใจอีกคำรบ ใครงง ก็รู้ว่า ซีโอดอร์ เล่า หรือसारวัตร์ล้วยเทียนเหยาเป็นมนุษย์ประเภทศีลธรรมจัด รักความถูกต้อง ชนิดเข้าเส้น ดังนั้นการที่บิดาผู้กล้ามีพันธะแน่นแฟ้นกับหม่าหลิน เจ้าพ่อผู้ทรงอิทธิพลของเกาะฮ่องกงจึงเป็นสิ่งที่เขาไม่อาจยอมรับได้ ต่อให้เขากับหยางจิน เคยมีชีวิตวัยเด็กร่วมกันเป็นระยะเวลาสั้นๆ ก็ไม่ช่วยให้ทั้งคู่เป็นมิตรต่อกันได้ ล้วยเทียนเหยาบอกว่าเจ้าพ่อมาเพื่ออย่างหม่าหลินคืออาชญากรที่ควร

ถูกโยนเข้าไปนอนเนาตายอยู่ในซังเต ส่วนคนอื่น ๆ ในตระกูลหมาก็มีแต่พวกชอบใช้อำนาจบาตรใหญ่ ทำตัวเหนือกฎหมาย หากถอนรากถอนโคนให้สิ้นซากได้ บ้านเมืองก็จะน่าอยู่ขึ้นอีกเยอะ

แต่อย่างที่เขาว่ากันนั้นละ น้ำใสเกินไปย่อมไร้ปลาฉันใด คนตรงเกินไปย่อมไร้มิตรฉันนั้น...

อดีตสาววัตรหนุ่มยอมหักไม่ยอมงอ เวลาทำดีเอาแต่พุ่งชนใส่ทุกคน ไม่เลือกหน้า สุดท้ายก็ไปชนตอเบื้องบนเข้าโครมเข็วเรอ ถูกพักงานอย่างไม่เป็นธรรม เขาจึงละทิ้งงานตำรวจที่รักมาพิทักษ์ความยุติธรรมในรูปแบบอื่นแทน ซึ่งเจกิตาน์คาดว่าด้วยนิสัยไม่รู้จักยึดหยุ่นเช่นนี้ ไม่ช้าคงไม่แคล้วมีเรื่องกับคนไปทั่วอีกเช่นเคย

“ไอ้หมอนั่นคงไม่อยากตามหาน้องสาวเพราะกลัวว่าจะมีคนมาฆาตรดกเพิ่มละมั้ง” หยางจินทำเสียงจิกจิกอยู่ในลำคออย่างไม่สบอารมณ์นัก “ว่ากันว่าเถอะ เรื่องมันผ่านมามาตั้งยี่สิบปีแล้ว เพิ่งมาคิดตามหาลูกเอาตอนนั้นมันไม่ตกลงเกินไปหน่อยหรือ รูปถ่ายสักใบก็ไม่มี แม่เด็กก็ตายไปชาติกว่า จนน่าจะกลับมาเกิดใหม่แล้ว แถมสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าที่เคยรับเด็กนั้นไปดูแลก็ถูกไฟไหม้วอดวายไปหมด จะเอาเอกสารหลักฐานที่ไหนมาเป็นเบาะแสได้กันเล่า”

ไม่เคยมีใครคาดคิดว่า นายตำรวจน้ำดีอย่างลั่วเทียนเฟิงจะกล้าออกไจรรยาคนงามระหว่างถูกส่งไปอบรมกับอินเตอร์โพลที่ปารีสเป็นระยะเวลาสั้นๆ เพียง ๖ เดือน สาวฝรั่งเศสที่เขาสานสัมพันธ์ด้วยตอนนั้นก็ดูไม่ได้จริงจังอะไรนัก จนเมื่อเขากลับมาฮ่องกงแล้ว เจ้าหล่อนก็พยายามโทรศัพท์มาหาเพื่อบอกว่าตนเองตั้งท้อง แต่เมื่อได้ยินเขาตัดรอนอย่างไร้เยื่อใยไม่เชื่อว่าเป็นลูกของเขา เธอก็ไม่เคยติดต่อมาอีกเลย

เหมือน...ไม่เคยมีตัวตนมาก่อนอย่างไรอย่างนั้น...

“คุณลุงทอมมีเหลือเวลาอีกแค่ปีเดียว”

เจกิตาน์ไม่ค่อยเรียกเทียนเฟิงว่า ‘คุณลุงทอมมี’ บ่อยนัก เพราะ

ไม่อยากให้คนนอกรู้ว่าคนตระกูลหมาสนิทสนมกับผู้กำกับการของหน่วยโอเกย ต่อให้ไม่ได้อยู่ในตำแหน่งแล้วก็ตามที แต่หลังจากรู้ว่าเขาป่วยหนักมากและเหลือเวลาอยู่บนโลกใบนี้น้อยเต็มทน เธอก็เฟลออกเรียกเขาแบบที่เคยเรียกสมัยเด็กๆ ออกมาโดยไม่รู้ตัว

“หา?” คำพูดของหญิงสาวทำเอาชายหนุ่มหนึ่งอึ้งไปชั่วขณะ “ปีเดียว?”

“อ้อ หรืออาจจะเหลือน้อยกว่านั้น ร่างกายไม่ตอบสนองต่อการรักษา” หญิงสาวแม้ริมฝีปากครู่สั้นๆ “ในชีวิตคนเราล้วนมีเรื่องที่ทำหากมีโอกาสก็อยากย้อนกลับไปแก้ไขกันคนละเรื่องสองเรื่องทั้งนั้น เรื่องลูกสาวที่ไม่เคยพบหน้ากันก็เป็นเรื่องที่คุณลุงทอมมีรู้สึกผิดที่สุดและอยากแก้ไขก่อนตาย ถ้าช่วยได้ฉันก็อยากจะช่วย”

“แหม น้องพี่ช่างเป็นคนดีจนพื่อน้ำตาแทบไหล” หยางจินแสร์จึงทำเป็นยกมือขึ้นทาบอกอย่างจริงจังล้อเลียนคู่สนทนา “เอาจริงๆ พี่ก็อยากซึ่งไปด้วยอยู่หรอกนะ แต่เธอก็รู้ว่าคุณลุงทอมมีของเธอกับผู้หญิงฝรั่งเศสคนนั้นจบกันไม่สวยเท่าไร บางทีพอเลิกกันไปแล้วก็อาจจะโกรจจนไม่อยากจะเก็บเด็กไว้ก็ได้”

“ใช่ว่าฉันไม่เคยคิดถึงเรื่องนั้น แต่เพื่อนของคุณลุงที่เป็นอดีตเจ้าหน้าที่อินเตอร์โพลยืนยันว่าเคยเจอ อานน์ โบฟัว โดยบังเอิญที่สวนสาธารณะในปารีสครั้งหนึ่ง เธอพาเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ อายุสักสองหรือสามขวบมาเดินเล่นด้วย เขาเล่าว่าเด็กนั้นดูเหมือนลูกครึ่งเอเชียอยู่เหมือนกัน บางที... อาจจะเป็นลูกของคุณลุงทอมมีก็ได้”

“หรือไม่ก็อาจจะเป็นลูกของผู้ชายคนอื่น ลั่วเทียนเฟิงไม่ใช่ผู้ชายเอเชียคนเดียวในฝรั่งเศสเสียหน่อย” ชายหนุ่มเอนหลังพิงพนักรถมาเซราติคันงาม “ตาแกอินเตอร์โพลที่คาบข่าวมาบอกพี่ช่างจินตนาการเกินไปหน่อย ถ้าผู้หญิงที่ชื่ออานน์อะไรนั่นมีสเปกเป็นหนุ่มเอเชีย หล่อนก็อาจจะแต่งงานกับผู้ชายใหม่สักคนแล้วมีลูกกับเขาก็ได้”

เรื่องน่าว้าคาฉงใจครั้งนี้เริ่มต้นขึ้นเมื่อ ลูค เลอ รัว อดีตเจ้าหน้าที่

ระดับสูงของอินเตอร์โพลบินลัดฟ้าจากปารีสเยี่ยมอาการป่วยของลั่วเทียนเฟิงถึงขอบเตียงที่เกาะช่องกวง พวกเขาพูดคุยลับเพหะและเรื่องราวต่างๆ ในอดีตประสาผู้สูงวัย ในตอนนั้นเองที่ลั่วเทียนเฟิงขึ้นมาว่าได้พบกิ๊กเก่าของลั่วเทียนเฟิงกับเด็กผู้หญิงลูกครึ่งเอเชียหน้าตาน่ารักน่าชัง เธอบอกเขาว่าเด็กคนนั้นเป็นลูกของลั่วเทียนเฟิง แต่เขาคิดว่าเธอแค่พูดเล่นเสียมมากกว่า จึงไม่ได้เล่าให้เพื่อนฟังตั้งแต่เมื่อเกือบยี่สิบปีที่แล้ว ไหนๆ ความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองคนก็จบลงไปแล้ว ป่วยการจะรื้อฟื้น ดีไม่ดีจะทำให้ครอบครัวของอดีตผู้กำกับการหน่วยโอเกะมีปัญหาเสียเปล่าๆ

ใครจะคิด...ว่าต่อมาไม่นาน อานน์ โบฟัว จะเสียชีวิต

ใครจะคิด...ว่าคนป่วยอย่างลั่วเทียนเฟิงจะเกิดอ่อนไหวขึ้นมาจนอยากรับผิดชอบเรื่องในอดีต

และใครจะคิดว่าหมาหยางจินซึ่งก็คือเขานี้ละ ต้องมาหงุดหงิดเพราะถูกป้าจี้ให้ช่วยสืบข่าวหาตัวเด็กนั้นวันเว้นวัน รำคาญฉิบ!

“นั่นมันก็เป็นไปได้อยู่หรอก แต่จะรู้ว่าใช้ลูกของเขาจริงไหมก็ต้องหาตัวให้เจอแล้วพามาตรวจดีเอ็นเอก่อนไม่ใช่หรือไง”

เจกิตาน์เริ่มหรีดตา หงุดหงิดขึ้นมาบ้างแล้ว ปกติแล้วเธอกับหยางจินก็เป็นเช่นนั้น ไม่เล่นกันแรงๆ ก็เถียงกันจนเหนื่อยขาดใจกันไปข้างหนึ่ง แต่เธอรู้อยู่แล้วว่าสุดท้ายแล้วเขาก็ต้องยอมตามใจเธออยู่ดีนั่นละ!

“ก็ให้คนที่ชื่อลูคนั้นไปค้นหาตัวเองเถิด คาบข่าวมาบอกก็ควรรับผิดชอบด้วย เป็นถึงอดีตเจ้าหน้าที่ระดับสูงของอินเตอร์โพลก็น่าจะมีเส้นสายในฝรั่งเศสดีกว่าพวกเราเยอะละนะ”

เขาเสทำเป็นไม่สนใจสายตาพิฆาตของแม่ฮ่องสาวตัวดี เธอมองเขาแบบนี้ที่ไร งานเข้าจนเขาต้องเดือดร้อนวิ่งวุ่นไปทั่วทุกที่ ให้ตายเถอะวะ!

“เขาก็คงอยากช่วยมากกว่านี้อยู่หรอก แต่ตอนนี้เขาอยู่ในไอชียู”

“หา? อย่มาล้อเล่นนะ”

“ไม่ล้อเล่นละ” เจกิตาน์ถอนใจเป็นครั้งที่ล้าน “เห็นว่าหัวใจวาย

เฉียบพลัน แต่ฉันว่ามันมีอะไรแปลกๆ ยิ่งไงก็ไม่รู้ มาตามเจสสิกาบอก ลุค เลอ ราว เป็นคนแข็งแรงมาก สองสามเดือนก่อนเขายังโพสต์คลิปตัวเอง ตอนไปปีนหน้าผาจำลองลงอินสตาแกรมอยู่เลย อายุขนาดนั้นแล้วแท้ๆ ปีนเร็วกว่าหนุ่มๆ อีกนะ พอเริ่มลงมือสปีบเรื่องนี้ก็ป่วยเสียอย่างนั้น”

“อายุปุนั้นแล้ว อะไรๆ มันก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้นแหละ” หยางจิน ยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจนัก “คนนั้นก็ป่วย คนนี้ก็เข้าไอซียู สรุปว่าที่จะต้องเป็นคนจัดการเรื่องตามหาลูกเมียของลัว่เทียนเฟิงให้ได้ว่าอย่างนั้นเถอะ”

“ให้พี่ทำคนเดียวที่ไหนกัน ฉันก็จะช่วยด้วย” เจกิตาน์คลียิ้มเจ้าเล่ห์ รู้ว่าการชักแม่น้ำสามโคก แยกซีเกียง ไล่ยาวไปถึงแม่น้ำไนล์เพื่อทะเล่ยมพี่ชาย เริ่มได้ผลแล้ว “อย่างน้อยลูคก็ทิ้งเบาะแสไว้ให้แล้วว่าเด็กคนนั้นถูกส่งตัวไปที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าแถวๆ มงมาตร์ หลังแม่เสียชีวิต เราเริ่มสืบจากตรงนั้นก่อนก็ได้”

“สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าเวรนั้นถูกไฟไหม้ไปตั้งเกือบยี่สิบปีแล้ว เอกสารอะไรก็ไม่มี จะเริ่มต้นยังไงไม่ทราบ แล้วข้อมูลเรื่องการขออุปการะเลี้ยงดูเด็ก ก็เป็นความลับ ต้องมีหมายศาลถึงจะขอดูได้ ที่นั่นฝรั่งเศษนะ ไม่ใช่ฮ่องกง เราทำอะไรตามใจได้ที่ไหนกัน ถ้าขนาดอินเตอร์โพลยังล้วงข้อมูลมาไม่ได้ พี่จะมีปัญญาเธอเจ”

“ไอ้ย พุดอย่างกับตัวเองเป็นคนชาวสะอาด ทำอะไรถูกต้องตามกฎหมายมาทั้งชีวิตอย่างนั้นละหยางจิน เวลาที่พี่อยากได้ข้อมูลอะไรจริงๆ พี่ไม่เคยเลือกวิธีการด้วยซ้ำ” หญิงสาวนี่ก็อยากแหวกหน้าจอฟุ้งเข้าไปหยิกคนที่อยู่อีกฟากขึ้นมาติดหมัด “พี่สนิทกับ ฉอง เหวอ มือขวาของหัวหน้าแก๊งไปอยู่ที่ปารีสมากนี่ ทางนั้นมีสายสัมพันธ์แน่นปึ้กกับอินเตอร์โพล แถมยังคุมพื้นที่ย่านมงมาตร์มายาวนานต้องช่วยอะไรได้บ้างเน่ๆ”

ฉอง เหวอ หรือเหอจวินเจี๋ย เป็นว่าที่หัวหน้าแก๊งไปหู่คนต่อไป ก่อนหน้าที่จะแต่งงานกับลูกสาวของเงินหมิง หัวหน้าแก๊งคนปัจจุบัน เขาก็ดูแลแก๊งอย่างเต็มตัวมาโดยตลอด เพราะเจ้านายมักผลักรถมาให้เสมอ เขา

จึงเก่งกาจและกว้างขวางมาแต่ไหนแต่ไร ดังนั้นหากเขาลงมือช่วยจะต้องได้
เบาะแสมากขึ้นแน่ๆ

“เป้าหมายอยู่ที่พี่เจ็ยนี่เอง” ไซ้ เขาสนิทกับจวินเจ็ยมากพอที่จะเอ่ย
ปากขอความช่วยเหลือได้สบายๆ แต่ไม่อยากช่วยเพราะเกลียดชังหน้าไอ้
สารวัตรลั่ว คู่ปรับตลอดกาลนั่นละ “เธอส่งรายละเอียดเรื่องเด็กนั้นมาก็แล้ว
กัน ไว้พี่จะลองคุยกับพี่เจ็ยให้”

ในที่สุดหยางจิงก็ต้องยอมรับปากกลายเป็นอย่างเสียไม่ได้ เขาเหลือบ
มองจวินหลิงที่ทำหน้าที่สารเถืออยู่ด้านหน้าอย่างไม่สบอารมณ์เมื่อได้ยินเสียง
หัวเราะเบาๆ แวบมาจากคนสนิท

ใครๆ ก็รู้ว่าเขาแพ่ทางเจกิตาน์ ต่อให้ทุ่มเถียงกันใหญ่โตแค่ไหน
สุดท้ายก็ยอมลงใจให้แก่เธอเสมอ...

“พี่ยังไม่ได้เช็คอีเมลละสิทำ ฉันทิ้งอีเมลไปให้พี่ส่งหน้าตั้งแต่เมื่อเช้า
แล้ว เพราะรู้ว่ายังไงพี่ก็ต้องรับปากฉันแน่” หญิงสาวฉึกยิ้มกว้างในขณะที่
ชายหนุ่มได้แต่ส่ายหน้าอย่างเอือมระอา “เดี๋ยวคุยกันเสร็จแล้วก็เปิดอ่านด้วย
ละ มีสองส่วนนะ ส่วนที่เป็นข้อมูลของ อานน์ โบฟัว กับข้อมูลของสถาน
เลี้ยงเด็กกับพร้าที่รับตัว จูนิเปอร์ โบฟัว ไป”

“เดี๋ยวละ เด็กนั้นเป็นลูกครึ่งฝรั่งเศสไม่ใช่หรอ ทำไมถึงชื่อจูนิเปอร์
กันเล่า นั่นเป็นภาษาอังกฤษนะ”

“ไม่รู้สิ แม่เด็กคงชอบชื่อนั้นมั้ง หลังๆ มานี้คนฝรั่งเศสตั้งชื่อลูกด้วย
ภาษาอื่นกันเยอะแยะไป ไม่ได้มีแค่ ฉอง มารี หรือมิเชลทรอกน่า” เจกิตาน์
นั่งคิดอะไรอยู่ครู่หนึ่งแล้วเอ่ยต่อ “หรือว่าเราจะบินไปปารีสกันเลยดี จะได้
รู้เรื่องกันไปเลย”

“เจเจ ลืมแล้วหรือไงว่าตอนนี้พี่อยู่ปักกิ่ง มาทำธุระให้ป้า ไม่รู้จะเสร็จ
เมื่อไหร่” หยางจิงกลอกตา “เราน่ะว่างมากหรือไงฮี้ แล้วไอ้สามีของเรามัน
หายหัวไปไหนถึงได้มีเวลาคิดฟุ้งซ่านเรื่องคนอื่นแบบนี้”

“เหมม คิดถึงกันก็ไม่บอก คุณพี่เม็ย”

เสียงพูดกั้วหัวเราะดังขึ้นพร้อมๆ กับที่ร่างสูงใหญ่ราวกับยักษ์ปักหลั่นของชายหนุ่มรูปงามเดินมากอดเจกิตาน์จากด้านหลัง ดวงตาสีฟ้าใสแจ้วราวกับพลอยอะความารีนมองตรงมายัง ‘พีเมีย’ อย่างท้าทาย พลังยักคิ้วยืยว่นกวนประสาทอย่างที่สุด

“รีบกระดิกหางวิ่งี่มาเชียวนะ ราชิต”

หยางจินหงุดหงิดจนทางคิ้วกระตุก เขาเกลียดชังหน้าไอ้เศรษฐีบ่อน้ำมันรายนี้เป็นอย่างยิ่ง รู้ว่าเป็นลูกเขยที่ทั้งหมาหลินและเจตปรียาเห็นพ้องต้องกันว่าฐานะและการศึกษาคู่ควรกับน้องสาวของเขาทุกประการ เรียกว่าถูกใจทุกคนยกเว้นเขานั่นละ

ทำไมนะหรือ

มันกวนตีนไป!

“ก็ต้องรีบมาทำคะแนนหน่อย เพื่อที่เมียจะเอ็นดูเพิ่มขึ้นบ้าง”

ราชิตกดจวบบนขมับของภรรยาอย่างจงใจอวดให้อีกฝ่ายเห็นเต็มสองตา หยางจินทำหน้าที่เหม็นเมื่อ แต่ยังไม่ทันที่จะได้พูดอะไรต่อ จิ้นหลังก็ส่งเสียงแทรกขึ้นมาเสียก่อน

“เจ้านายครับ อีกสองนาที่จะถึงแล้วนะครับ”

“พีต้องวางสายแล้วนะเจเจ เสร็จงานแล้วที่จะโทรหาอีกที โอเค?”

“โอเค พีก็อย่าลืมอ่านอีเมลที่ฉันส่งไปด้วยล่ะ”

เจกิตาน์ตั้งท่าจะสั่งอะไรต่อมิอะไรอีกตามประสาคุณนายเจ้าระเบียบ แต่หยางจินรีบกดปิดปุ่มวิดีโอคอลอย่างรวดเร็วแล้วหย่อนโทรศัพท์มือถือใส่กระเป๋าเสื้อสูทด้านใน เรียวปากงามเกินชายยกแยมขึ้นเป็นรอยยิ้มจางๆ

“อีกสองนาที่อะไรกันวะจิ้นหลัง รถติดขนาดนี้ น่าจะลืบนานที่เสียมากกว่า”

เขามองออกไปยังการจราจรคับคั่งของมหานครปักกิ่งแล้วหัวเราะเสียงแผ่ว รู้ว่าลูกน้องคนสนิทจงใจพูดแทรกเพื่อช่วยให้เขามีข้ออ้างวางสายจะได้ไม่ต้องทนเห็นภาพบาดตาบาดใจ

“ขอโทษครับเจ้านาย ผมคงกะเวลาผิดไปหน่อย”

จิ้นหลิงเหลือบมองเจ้านายผ่านกระจกส่องหลังแว่นหนึ่งแล้วยิ้มกว้าง เขาเกิดและโตที่ปักกิ่งยอมรู้จักถนนหนทางรวมไปถึงทางลัดต่างๆ เป็นอย่างดี แค่กะเวลาถึงที่หมายแค่นี้จะพลาดได้อย่างไร เว้นแต่...จิงจิ้นนั้นละ

“จะยังงี้ก็ขบใจนะ” หยางจินหยิบตลับบุหรี่สีทองออกมาจากกระเป๋า ด้านในเสื้อสูท “รถติดแบบนี้หน้าเมื่อวะ อีกนิดเดียวก็ถึงโรงแรมแล้ว ฉันลงไปเดินเล่นยืดเส้นยืดสายหน่อยดีกว่า แกจอตรถแล้วค่อยขึ้นไปหาฉันที่ห้องจัดเลี้ยงก็แล้วกัน”

“แต่ข้างนอกอุณหภูมิลบหนึ่งเลยนะครับเจ้านาย”

แม้ปากจะเอ่ยปราม แต่คนที่รั้งตำแหน่งสารภีและบอดีการ์ดประจำตัวก็กดปลดล็อกอย่างว่าง่ายด้วยรู้ดีว่าเตือนไปก็ไม่มีประโยชน์ คนอย่างหมาหยางจินนะเคยฟังใครที่ไหนกันเล่า

“แกเป็นแม่ฉันหรือโงะ”

ชายหนุ่มสวมเสื้อโคตสีขาวยุ่ยๆ แล้วเปิดประตูลงจากรถไปอย่างว่องไว ทิ้งให้ลูกน้องได้แต่นั่งทอดถอนใจขณะมองร่างสูงสง่าก้าวฉับๆ ไปบนทางเท้าด้วยความรู้สึกเป็นห่วงเป็นใย

หยางจินรักเจกิตานี้...

โลกรู้ พระเจ้ารู้ เฉลอๆ เทพเจ้ากวนอู๋ก็น่าจะรู้ด้วยว่าหยางจินรู้สึกต่อเธอเช่นไร แต่หญิงสาวก็มองเขาเป็นเพียง ‘พี่ชาย’ ที่เกี่ยวข้องกันเพราะพ่อของเขากับแม่ของเธอแต่งงานกันเท่านั้น ความรักของชายหนุ่มจึงเรียกได้ว่าจับตั้งแต่มิได้เริ่มเสียด้วยซ้ำไป เมื่อเธอแต่งงานไปกับชายอื่น เขาก็ยอมถอยมาเป็น ‘พี่ชาย’ ที่มีแต่ความปรารถนาดีให้แก่เธออย่างจริงจัง แต่จิ้นหลิงรู้ว่าลึกๆ แล้ว เจ้านายของเขายังคง ‘เจ็บ’ อยู่ไม่น้อย แค่อยอมทนเก็บทุกความรู้สึกไว้เพื่อให้ทุกคนในตระกูลหมาสบายใจเท่านั้นเอง

ก็ไม่ว่าแล้วเจ้านายจะทนไปได้อีกนานเท่าไรกันหนอ...

“แน่ใจนะว่าทำได้”

ทราวิสยื่นกอดดอกพิงกรอบประตุ ขณะมองไปยังสาวน้อยในชุดเดรส สีฟ้าพาสเทลแล้วลอบถนหายใจหนักๆ แม้จะพยายามตีสีหน้าให้เป็นปกติที่สุดแล้ว แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจซ่อนความกังวลที่ฉายชัดอยู่ในดวงตาสีเขียวอ่อนจางเอาไว้ได้มิดมัน

“แน่ใจ”

หญิงสาวตอบสั้นๆ สีหน้าของเธอเรียบเฉยไม่แสดงอารมณ์ความรู้สึกใดๆ ทั้งสิ้น เธอสวมเดรสผ้าชีพองสีฟ้าพาสเทลยาวกรอมเท้า ให้ความรู้สึกราวกับเป็นนางพรายที่เพิ่งถือกำเนิดขึ้นจากฟองคลื่น ด้านบนของชุดแขนยาวนั้นโปร่งบางเหลือใจ หากไม่มีลายดอกไม้สีชมพูอ่อนแซมแดงที่ปักด้วยเลื่อมพรางตาไว้จนถึงช่วงเอวคงมองเห็นรูปรอยของทรวงอกสล้างอย่างชัดเจนถึงคืบนี้เธอจะดูมัจจับตาเพียงใด แต่ก็ยังคงเป็น ‘ตุ๊กตาน้ำแข็ง’ ที่ใครต่อใครแอบตั้งชื่อเล่นให้ลับหลังคนเดิมไม่เปลี่ยน

สวย...หว่าเย็นชา ไร้อชีวิตชีวา...

“หมายเลขหกบอกว่าทำได้ก็ทำได้สิ เชื่อใจกันหน่อย”

หญิงสาวเชื้อสายจีนทำเสียงจี้จ้ออยู่ในลำคออย่างไม่สบอารมณ์ ก่อนจะกวักมือเรียกสาวสวยมานั่งตรงหน้าโต๊ะเครื่องแป้งที่มีเครื่องสำอางนานาชนิดวางเรียงรายอยู่เต็มพื้นที่ ดวงตาข้างซ้ายของหญิงสาวผู้มีผ้าพันแผลปิดไว้ ส่วนบริเวณแก้มกับคางก็มีรอยช่วนและรอยฟกช้ำดำเขียวกระจายอยู่จนทั่ว

“เชื่อใจเหมือนที่เชื่อใจเธอนะเธอ หมายเลขสาม ไม่ละ ขอขอบคุณ”

ทราวิสจ้องหน้าคนพูดเขม็ง ในใจกำหนดเธอด้วยถ้อยคำพรูสาพหยาบคายนับร้อยนับพัน แต่จำต้องกล้ำกลืนฝืนทนไม่ให้หลุดพ่นริมฝีปากออกไปอย่างสุดความสามารถ อย่างน้อยก็ต้องรองจนกว่าภารกิจครั้งนี้จะเสร็จสิ้นเสียก่อน

ก็ถ้า...มันสำเร็จด้วยดีละก็นะ...

“ยังไม่เลิกโมโหอีกหรือวะ ทราวีส”

โอลิเวียร์ที่เพิ่งเดินกลับเข้ามาในห้องพักสายหน้าอย่างระอาก เขาเป็นชายผิวสีตัวสูงใหญ่ที่มีดวงตาใหญ่โปนไม่สมสัดส่วนอยู่สักหน่อย แต่เมื่อประกอบเข้ากับเครื่องหน้าส่วนอื่นๆ ก็ดูไม่ประหลาดเท่าใดนัก เขาตัดผมทรงสกินเฮดและยิ้มตอบผมสั้นๆ ที่เหลืออยู่ด้วยสีบรอนซ์ทองซึ่งไม่ค่อยรับกับใบหน้าเท่าไร

แน่นอนว่าเขาไม่สน เขาทำแต่สิ่งที่ยอยากทำเท่านั้น...

“ก็รู้อยู่ว่ามันเป็นอุบัติเหตุ ฉันอยากเจ็บตัวแบบนี้เสียที่ไหนกัน”

หมายเลข ๓ ทำหน้าจ้ำพาลงจัดแต่งทรงผมให้คนที่ต้อง ‘ทำหน้าที่แทน’ อย่างเสียไม่ได้ หากไม่เพราะเมื่อคืนเธอหกล้มหน้าฟาดกับอ่างล้างหน้าจนตาปูดดูไม่ได้แบบนี้ ก็คงไม่ต้องมาฟังทราวีสก่อนและไมเล็กราเช่นนี้หรอก

“เธอก็รู้ว่างานครั้งนี้สำคัญมาก เจ้านายวางแผนทุกอย่างมาตั้งครึ่งปี ถ้าพลาดขึ้นมาได้ตายโหงกันหมดแน่” ทราวีสเสยเรือ่นผมสีเดอร์ตีบลอนด์ยาวระบำไปด้านหลังเร็วๆ คล้ายระบายความเครียด “จูเลียตอยู่ในทีมแบ็กอัปมาตลอดห้าปี ไม่เคยลงหน้างานมาก่อน มันเสี่ยงเกินไป...”

“ฉันทำได้ ทราวีส นายรู้ดี”

หญิงสาวหันกลับมาหาชายหนุ่ม เขาเป็นคนเดียวที่เรียกเธอด้วยชื่อตรงๆ ไม่เรียกด้วยหมายเลขประจำตัวเหมือนคนอื่นๆ ใน ‘ลา เวิร์น’ และเป็น ‘เพื่อน’ เพียงคนเดียวที่เธอมี

“ฉันรู้ว่าเธอเก่ง ข้อนี้อันไม่สงสัยเลย”

ทราวีสเอ่ยเพียงเท่านั้นแล้วก็นิ่งเงียบไป ทว่าแวต้อัดอันหมิ่นกำลังจะระเบิดตูมออกมาได้ทุกวินาทีอยู่รอบร่อแล้ว โอลิเวียร์หันไปสบตาหมายเลข ๓ แล้วพยักหน้าพร้อมกัน

“อีกสองชั่วโมง งานเลี้ยงจะเริ่มแล้ว ฉันกับหมายเลขสามจะออกไปดูพวกข้างนอกหน่อยก็แล้วกันว่าจัดการเรื่องเครื่องมือสื่อสารเรียบร้อยแล้วหรือยัง”

หนุ่มผิวสีตบปากกว้างของเพื่อนเบาๆ เป็นเชิงบอกว่ามีอะไรจะพูดก็ให้รีบพูดเสีย แล้วเดินออกจากห้องไปโดยมีหมายเลข ๓ เดินตามไปติดๆ

“จูเลียต” ทราวีสเรียกชื่อหญิงสาวอีกครั้ง แต่เจ้าตัวไม่ขานตอบ เธอลุกขึ้นยืนแล้วสอดเท้าเข้าไปในรองเท้าส้นสูงสีทองที่วางอยู่ด้านข้างด้วยท่าที่สงบนิ่งผิดกับชายหนุ่มที่ดูร้อนใจกว่ามาก เขาสาวเท้าตรงไปหาเธอแล้วคว่ำบาบอบบางดึงให้หันมาประจันหน้ากันตรงๆ “มันอันตราย”

เมื่อไม่มีคนอื่นอยู่ในห้องด้วย เขาก็แสดงความรู้สึกห่วงใยออกมาได้เต็มที่

“ส้นสูงนี่นะเธอ” จูเลียตเอ่ยหน้าตายทั้งที่รู้ว่าอีกฝ่ายหมายถึงเรื่องใด

“เรื่อง ‘มารกิจ’ วันนี้ต่างหากเล่า” ทราวีสขิงตาดูใส่หญิงสาว ไม่รู้ว่าเพราะเขาสูงเกือบสองเมตรหรือว่าเธอตัวเล็กกันแน่ ขนาดสวมส้นสูงแล้วศีรษะของเธอยังไม่พ้นช่วงบ่าของเขาเลย “เธอ...เด็กเกินไป”

“ไม่เด็กแล้ว ฉันยี่สิบแล้วนะทราวีส”

เธอช้อนดวงตาคมหวานขึ้นมองคนตัวโตด้วยความรู้สึกหงุดหงิดนิดๆ เขาแก่กว่าเธอแค่ ๕ ปีเท่านั้นเอง พูดเหมือนอายุมากกว่าเป็นสิบปีอย่างนั้นละ

“เพิ่งยี่สิบเมื่อเที่ยงคืนนี่เอง ถือว่ายังเด็กอยู่”

เขาหลุบตามองเสื้อคอวีที่ผ้าสีจางเห็นเนินทรงขาวสล้างรำไร แล้วต้องรีบดึงสายตากลับมาที่ดวงหน้ารูปหัวใจของเธอแทบไม่ทัน โอเค...รู้อยู่หรือกว่าเธอเป็นสาวสะพรั่งเต็มตัว ไม่ใช่เด็กตัวแสบที่เคยวิ่งตามเขาต้อยๆ อีกต่อไปแล้ว แถมยังสวยวันสวยคืนจนเขาอยากช้อนเธอเอาไว้ ไม่ให้ผู้ชายคนใดได้มีโอกาสเห็นเธอแม้แต่ปลายเส้นผม

หวง...ทั้งที่รู้ว่าไม่มีสิทธิ์ใดๆ ในตัวเธอ...

“นายเป็นคนเดียวที่จำวันเกิดของฉันได้”

มุมปากของหญิงสาวยกขึ้นเกือบจะเป็นรอยยิ้ม ทว่าดูซีดชาจนน่าใจหาย

เธอเคยเป็นเด็กน้อยที่มีประกายในดวงตาสุกใสกว่าทุกคนที่เขารู้จัก แต่วินาทีที่เธอสิ้นไถ่ถึงคนเป็นครั้งแรกเมื่อตอนอายุยังไม่เต็ม ๑๓ ปีดี แสงพริบพราวดูจดาราก็เริ่มเลือนหายไป และค่อยๆ ถูกแทนที่ด้วยความมืดมนของราตรีกาลอันไม่มีวันสิ้นสุด

“ก็เธอเกิดวันเวลาเล่นไหนนะ ใครจะไปลืมได้”

ทราวีสหีบดอกกุหลาบสีชมพูดอกโตบนโต๊ะเครื่องแป้งมาประดับบนมวดยผมหลวมๆ ที่รวบเป่าไว้ด้านซ้ายอย่างนุ่มนวล เสริมให้ดวงหน้าที่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางโทนสีหวานนั้นงามหยดย้อยมากขึ้นไปอีก ยามเธอกะพริบตา แพขนตาองหนาราวกับปีกผีเสื้อราตรีกระพือขึ้นลงอวดอวยแซ่ดริ้วกิลิตเตอร์วิบวับดูเมี่ยมเสน่ห์ในแบบที่สามารถสะกดใจของผู้คนไว้ได้อยู่หมัด

“แล้วก็เป็นคนเดียวที่ให้ของขวัญฉันทุกปีด้วย” จูเลียตปลดสร้อยคอทองคำขาวเส้นจิวที่คล้องอยู่กับจี้ตัวอักษร J ส่งให้แก่ชายหนุ่ม “คงต้องฝากสร้อยนี้ไว้ก่อน มันไม่สมกับบทบาทคุณหนูตระกูลเซีย”

“บอกตรงๆ นะ ฉันมองไม่ออกว่าเธอจะสวมบทบาทคุณหนูตระกูลเซียอะไรนั้นให้เนียนได้อย่างไร”

ทราวีสรับสร้อยมาถือไว้ รู้สึกเหมือนของขวัญวันเกิดที่เขามอบให้แก่เธอชิ้นนี้หนักลึกลับมันตันได้

‘คุณหนูตระกูลเซีย’ ที่ว่านี้ไม่มีตัวตนอยู่จริง เป็นเพียงตัวตนปลอมๆ ที่ถูกจับยัดเข้าไปในรายชื่อแขกผู้มีเกียรติของงานเลี้ยงคืนนี้เท่านั้น เดิมทีหมายเลข ๓ คือตัวเลือกที่สมบูรณ์แบบที่สุดสำหรับบทบาทเฉพาะกิจครั้งนี้ เพราะเธอมีเชื้อสายเงินเต็มตัว ส่วนจูเลียตเป็นลูกครึ่งเอเชีย-ฝรั่งเศสที่มิไบหน้าก่อนไปทางยุโรปมากสักหน่อย แถมสำเนียงเงินกลางยังห่วยแตก ถ้าไม่เป็นเพราะสถานการณ์บีบบังคับ เธอคงไม่มีวันถูกเลือกมารับงานนี้แน่

“ฟังนะจูเลียต งานคืนนี้อันตรายมาก ถ้าเธอไม่มั่นใจ เราเลื่อน...”

“ฉันมั่นใจ” จูเลียตเอ่ยแทรกโดยไม่รอให้เขาพูดจบประโยค ดวงตา

ของเธอฉายแววมุ่งมั่นเสียจนคนมองต้องยืนหนึ่งอึ้งไปชั่วขณะ “ทราวิส นายพูดเองนะว่าฉันเป็นมือหนึ่งของทีมแบ็กอัป ไม่ช้าก็เร็วต้องได้เลื่อนไปทำงานเบื้องหน้าแน่ นี่คือโอกาสสำคัญที่ฉันจะได้พิสูจน์ตัวเองให้เจ้านายเห็น”

“โอเค ถ้าเธอยืนยันอย่างนั้นฉันก็ไม่มื่ออะไรจะค้าน” ทราวิสสวมสร้อยคอที่เธอฝากไว้แล้วซ้อนจี๊ที่เป็นตัวอักษร J ไว้ใต้คอเสื้อยืดสีดำ “เธอจำลำดับขั้นตอนทั้งหมดได้ขึ้นใจแล้วใช่ไหม”

“อือ” หญิงสาวพยักหน้า “หลังผ่านซีเคียวริตีด้านหน้างานแล้ว ให้ไปที่จุดรับอาวุธกับเครื่องมือสื่อสาร แบ่ง ‘ของ’ กับป้อหลิน แยกย้ายกันลงมือไปที่จุดทิ้งอาวุธ จบที่จุดรับตัว ทุกอย่างต้องจบภายใน ๔๕ นาที”

“ถ้ามาที่จุดรับตัวจุดแรกไม่ทัน ให้ไปจุดที่ ๒ ใน ๑๕ นาที เกินจากนั้นจะไม่มีใครรอด ต้องหาทางเอาตัวรอดเอง ฉะนั้นห้ามพลาดเป็นอันขาด” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเข้ม เขาไม่ได้ขู่ว่า แต่มันคือกฎที่สมาชิกทุกคนของ ‘ลาเวรอนน์’ ต้องทำตามโดยไม่มีข้อแม้!

“ฉันจะไม่พลาด” สีหน้าของจูเลียตสงบนิ่งไม่เปลี่ยนแปลง

“ห้ามพลาด จูเลียต พลาดไม่ได้เด็ดขาด” ทราวิสขบกรามแน่น “งานนี้ไม่ง่าย อย่าประมาท ประเมินสถานการณ์ให้ดี ถ้ารู้ตัวว่าไปต่อไม่ได้ อย่าดันทุรัง รีบถอนตัวให้เร็วที่สุด เข้าใจไหม”

“เข้าใจ”

เธอตอบโดยไม่หยุดคิดแม้แต่วินาทีเดียวจนเขาหยุดหงิด

“ถ้าเข้าใจก็ทำให้ได้อย่างที่ปากพูดด้วย อย่าเสียงโดยไม่จำเป็น รู้จักถอยบ้าง”

จูเลียตที่เขา รู้จักเป็นมนุษย์ประเภทหัวท้าวทัญ ไม่เคยเกรงกลัวสิ่งใดทั้งสิ้น หากตัดสินใจพุ่งชนแล้ว จะบุกทะลุถึงที่สุด ไม่มีวันยอมถอยง่ายๆ และนั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้ ‘เจ้านาย’ ถึงได้ไม่ยอมส่งเธอไปซิมกลางทำงานเบื้องหน้าและให้คอยเป็นทีมแบ็กอัปมายาวนานถึง ๕ ปีเต็ม

เธอบ้าบิ่นกินไป...

ทุกคนใน ‘ลา เวิร์น’ ลงความเห็นเหมือนกันว่าเธอคือ ‘จูเลียต’ ที่มีพรสวรรค์ที่สุดคนหนึ่งท้องครเคยฝึกฝนมา แต่หากไม่ยอมลดละนิสัยมุทะลุลงบ้าง ก็คงปล่อยให้เธอไปทำงานเบื้องหน้าเหมือน ‘จูเลียตคนอื่นๆ’ ไม่ได้

“รู้หน้า บ่นเป็นตาแกอยู่ได้”

หญิงสาวขมวดคิ้ว เธอไม่เคยลืมว่าทราวิสเป็นทั้ง ‘หัวหน้าที่ม’ และ ‘พี่เลี้ยง’ ของเธอ แต่บางครั้งเขาก็ช่างจู้จี้จ๋าไซเกินไปเสียจนไม่น่าเชื่อว่าเพิ่งอายุ ๒๕ ปีเท่านั้นเอง

“รู้ให้จริงเถอะ” ชายหนุ่มใช้นิ้วชี้ทั้งสองข้างดันมุมปากของจูเลียตขึ้น “อย่างแรกที่คุณต้องทำก่อนเข้าไปในงานคือยิ้มให้เหมือนคนปกติบ้าง อย่าเอาแต่ทำหน้าโหดเหมือนอยากฆ่าใครตลอดเวลาแบบนี้ เดียวก็ถูกจับได้ ตั้งแต่งงานยังไม่เริ่มกันพอดี”

“เออน่า” เธอทำหน้ายุ่งยากใจอยู่พักหนึ่งก่อนจะขยับปากเป็นรอยยิ้มแห้งๆ ที่ดูคล้ายกับการแยกเขี้ยวสู่คำรามเสียมากกว่าเพียงครู่สั้นๆ “พอใจหรือยัง”

“ไม่ได้เกลียดเลยเลย ให้ตายเถอะวะ” ทราวิสหลุดหัวเราะออกมาแผ่วๆ สมแล้วที่แม่คุณได้ฉายา ‘ตุ๊กตาน้ำแข็ง’ นอกจากลำเนียงจิ้งกลางจะห่วยบรมแล้ว เธอยังแสดงสีหน้าหรืออารมณ์ความรู้สึกไม่เก่งอีกด้วย “เอาเถอะ ถ้ายิ้มไม่ได้ก็ตีหน้านิ่งๆ เป็นคุณหนูผู้เย่อหยิ่งและพูดน้อยเอาไว้ก็แล้วกัน แล้วก็...อย่าตายล่ะ”

“นายก็...อย่าตายนะ”

นั่นเป็นคำพูดที่เธอกับเขาพูดกันทุกครั้งที่ต้องทำงานเสี่ยงตาย เหมือนเป็นคาถาป้องกันภัยที่ทำให้มีชีวิตรอดกลับมาเจอกันได้เสมอ

“จูเลียต” ทราวิสเขยคางกลมมนของหญิงสาวขึ้นสบตา “ฉันรู้ว่ามันผิดกฎที่จะพูดแบบนี้ แต่ถ้าเธอพลาดขึ้นมา จำไว้ว่าฉันจะไม่มีทางทิ้งเธอไว้ข้างหลังแน่ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ฉันจะไปรับเธอกลับมาให้ได้”

ฉันสัญญา!

กระสุนนัดที่ ๒

O Romeo, Romeo, wherefore art thou Romeo?

โอ โรมิโอ โรมิโอ เหตุใดท่านจึงเป็นโรมิโอ

“เข้ามาได้แล้ว”

จูเลียตกระซิบทันทีที่ยัดหูฟังใส่เข้าไปในหูและติดไมโครโฟนขนาดจิ๋วซ่อนไว้ที่ด้านในเสื้อเรียบร้อยแล้ว ด้านแรกของงานในคืนนี้ราบรื่นไร้ปัญหา กวนใจ เริ่มตั้งแต่ผ่านด่านหน่วยรักษาความปลอดภัยหน้าห้องจัดเลี้ยงด้วยการสแกนคิวอาร์โค้ดในโทรศัพท์มือถือเพื่อยืนยันตัวตนและตรวจค้นอาวุธอย่างละเอียด

๓๐ คน...

นั่นคือจำนวนของบอดีการ์ดที่หญิงสาวนับได้ตอนที่เดินเข้ามาในงาน ก่อนจะทำที่เป็นเข้ามาเติมเบ็งกับลิปสติกในห้องน้ำ และน่าจะมีลูกน้องอีกฝูงใหญ่เฝ้าประจำจุดต่างๆ ในโรงแรมแห่งนี้ด้วย ดูเหมือน ‘ปีเตอร์ ฌู’ เจ้าภาพของงานจะใจทักเยอะไม่เบาถึงต้องระวังตัวขนาดนี้ แต่ก็อย่างว่าละนะ เธอเข้ามาได้แล้วนี่ คืนนี้คงเป็นคืนสุดท้ายที่เขาจะได้เอนจอยกับชีวิตหรูหราฟู่ฟ่าขนาดนี้แล้วกระมัง

“ได้ของครบหรือยัง” เสียงของทราวิสดังผ่านเครื่องมือสื่อสาร

“ครบ”

จูเลียตตอบพลางรัดซองปืนเข้ากับต้นขาขวามือ เธอรอจังหวะที่ไม่มีคนเดินเข้ามายังห้องน้ำด้านในสุดแล้วหยิบของที่ทีมของลา เวิร์นซ่อนไว้ในช่องลับด้านหลังผนัง อันประกอบด้วยปืน Smith & Wesson Shield Plus ขนาด ๙ มม. ขนาดเล็กแต่จู่กระสุนได้ถึง ๑๓ นัด เครื่องมือสื่อสารที่พัฒนาโดยหน่วยวิจัยอาวุธของลา เวิร์นเอง และตลับโลหะลงยาสีชมพู ขนาดใหญ่กว่าหัวแม่มือของผู้ชายคนเดียว แต่ด้านในบรรจุ ‘มัจจุราช’ ที่สามารถลั่นข้างให้ลั่นลมหายใจได้ในเวลาไม่ถึง ๑๕ นาที

ยาพิษ ออกฤทธิ์ช้า ให้ผลแน่นอนและ...ไม่มียาถอน...

“รู้ตำแหน่งของป้อหลินหรือยัง”

“รู้ แต่ตอนเข้ามา ไม่เห็นเขาอยู่ที่จุดนัดพบ เดี่ยวจะออกไปดูอีกที”

หญิงสาวคลุมเดรสสีฟ้าซ่อนอาวุธเอาไว้แล้วจัดเสื้อผ้าให้เข้าที่เข้าทาง ทุกคนในที่มถูกลังให้ศึกษาผังของโรงแรมและระบบรักษาความปลอดภัยทั้งหมดอย่างละเอียด โอลิวิเยร์กับทีมแบ็กอัปคนอื่นๆ จะรออยู่ในรถตู้ที่ ‘จุดรับตัว’ ส่วนหัวหน้าทีมอย่างทราวีสที่พ่วงตำแหน่งสไนเปอร์ด้วยจะชุมนุมอยู่ในอาคารสูงฝั่งตรงข้ามพร้อมด้วยหมายเลข ๓ ที่คืนนี้ต้องลดตำแหน่งมาเป็นผู้ช่วยของเขาแทน ‘จูเลียตหมายเลข ๖’

“เดี๋ยวก่อน ป้อหลินเข้างานไปก่อนเธอสิบนาที ทำไม่ถึงยังไม่ไปรออยู่ที่จุดนัดพบอีก” ทราวีสหัวงเสียงเข้ม “อย่าเพิ่งลงมือนะ ดูลาดเลาก่อน ถ้าเห็นท่าไม่ดีก็รีบเผ่นออกมา”

“ใจร้อนไปหน่อยมั้ง ป้อหลินอาจจะยังไม่ได้เครื่องมือสื่อสาร หรือมีอะไรติดขัดก็ได้ รออีกเดี๋ยวน่า” เสียงของโอลิวิเยร์ดังแทรกขึ้นอย่างรำคาญใจเต็มแก่ เขารู้ว่าทราวีสอยากล้มภารกิจในวันนี้ทุกลมหายใจเข้าออกเพราะห่วงแม่เด็กหมายเลข ๖ นีละ “นี่ไง มาแล้ว ลัญญานเครื่องมือสื่อสารของป้อหลินมาแล้ว เฮ้ ป้อหลิน ได้ยินฉันหรือเปล่า”

“ได้ยิน...” เสียงพูดภาษาฝรั่งเศสสำเนียงแปร่งปร่าของเจ้าของชื่อดัง

ขาดๆ หายๆ “ทางจูดรับอาวุธฝั่งนี้มีปัญหาติดหน้อย คงต้องขอเวลาอีกพักหนึ่ง ไม่รู้ทำไมลูกน้องของ ปีเตอร์ ฝู ถึงได้ยืนดักเช็กทุกคนที่ออกจากห้องน้ำชายอีกรอบ ทางฝั่งห้องน้ำหญิงโดนตรวจด้วยหรือเปล่า”

“ทางนี้ปกติดี” จูเลียตกระซิบพลางก้าวออกมาจากห้องน้ำ แล้วเดินตรงเข้าสู่งานเลี้ยงที่คลาคาล่าไปด้วยผู้คน ไม่ใคร่พบนอกเลื้อยของเธอไวต่อเสียงมาก แถมยังตัดเสียงรบกวนรอบข้างได้เกือบ ๘๐ เปอร์เซ็นต์ ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องพูดเสียงดังมาก “ฉันจะเดินวนอ้อมไปดูทางฝั่งนายว่าเกิดอะไรขึ้นก็แล้วกัน”

“เฮ้ จูเลียต แค่อูอย่างเดี๋ยวนะ อย่าทำเรื่องที่ไม่จำเป็น เข้าใจไหม”
“รับทราบ”

หญิงสาวตอบทราวิสด้วยน้ำเสียงติดรำคาญนิดๆ เธอหยิบแก้วแชมเปญจากถาดเครื่องดื่มของบริกรที่เดินสวนมาแล้วแทรกตัวลัดเลาะผ่านผู้คนไปอย่างระมัดระวัง ไม่ทำตัวเป็นที่สังเกตมากจนเกินไป งานคือกเทลปาร์ตีในคืนนี้จัดขึ้นเพื่อเฉลิมฉลองวันครบรอบแต่งงานของ ปีเตอร์ ฝู มหาเศรษฐีคนดังจากฝั่งฮ่องกงกับภรรยาสาวสวยอายุรุ่นราวคราวลูกที่เพิ่งวิวาห์กันไปเมื่อสามเดือนก่อน

ใช่...ฉลองครบรอบที่แต่งงานกันมาได้สามเดือน โคตรไร้สาระ...

ปีเตอร์ ฝู มีกิจการหลากหลายซึ่งล้วนแล้วแต่ประสบความสำเร็จอย่างงดงามทั้งสิ้น หนึ่งในกิจการอันเลื่องชื่อคือธุรกิจเครือโรงแรมหรูที่มีสาขาแทบจะทั่วโลก แนนอนว่ากิจการอย่างหลังที่ว่าเป็นการลงทุนร่วมกับเจ้าพ่อคนดังของเกาะฮ่องกง ไม่ใช่ของเขาเพียงคนเดียว แต่ก็ทำกำไรให้เขามหาศาลในช่วงสิบปีที่ผ่านมา และทำให้เขากล้าที่จะหย่าภรรยาที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมายาวนานเพื่อมาแต่งงานกับนางแบบสาวสวยที่อายุน้อยกว่าลูกชายคนเล็กของเขาเสียอีก มิหนำซ้ำยังไม่ยอมแบ่งสินสมรสให้แก่อดีตภรรยาและลูกๆ ตามความเหมาะสม กลายเป็นข่าวอื้อฉาวที่ส่งผลกระทบต่อธุรกิจไม่น้อย

จูเลียตไม่มีความเห็นใดๆ กับเรื่องส่วนตัวของคนอื่น แต่พอมาเห็น

การจัดงานหรรษาฟุฬา ทุ่มเม็ดเงินเพื่อภรรยาใหม่ของตาเฒ่าผู้แบบนี้แล้ว เธอก็ไม่แปลกใจเลยว่าจะเหตุใดผู้คนจึงสาปส่งและตำหนิว่าเขาเป็นคนสารเลวไร้คุณธรรม แถมยังหน้าบางเกินกว่าจะเผชิญหน้าผู้คนจึงต้องหอบภรรยาวิ่งเอี้ยวหนีมาจัดงานไกลถึงปักกิ่งนี่ละ

“ฉลองครบรอบวันแต่งงานในวันวาเลนไทน์เนี่ยนะ ไร้รสนิยมสิ้นดี”

หญิงสาวพิมพ์ทำเป็นภาษาฝรั่งเศษตามความเคยชิน ที่จริงก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลกอะไรที่จะฉลองครบรอบแต่งงานกันในวันแห่งความรัก เพียงแต่วันนั้นเป็นวันเกิดของเธอ และเธอไม่ค่อยชอบใจเท่าไรที่ต่อจากนี้ต้องระลึกถึงทุกปีว่า ‘เก็บเข้าหมาย’ ในวันเกิดของตนเอง

“คิดเหมือนกันเลย”

เสียงทุ้มทุ๋มที่ตั้งจากด้านหลังเรียกให้จูเลียตต้องหันกลับไปหาเจ้าของเสียงทั้งตัว ณ เวลานั้นเธอยืนอยู่ตรงประตูทางออกไปยังระเบียงที่เปิดแง้มอยู่ อากาศด้านนอกเริ่มหนาวจัดระดับติดลบแล้ว เธอไม่คิดว่าจะมีใครบ้ำพอที่จะไปยืนอยู่ตรงนั้นแทนที่จะอยู่ในห้องที่มีฮีตเตอร์อุ่นๆ แบบนี้ แต่ผู้ชายคนนั้นดูเหมือนจะไม่ใส่ใจอากาศหนาวเหน็บด้านนอกนัก ไม่สิ...ต้องบอกว่าไม่ใส่ใจงานปาร์ตี้ในคืนนี้เลยถึงจะถูก

มีขอขาวจัดราวกับแกะสลักจากหยกชั้นเลิศตั้งบานประตูให้เปิดกว้าง ออกอีกนิด ทำให้จูเลียตมองเห็นว่าเจ้าของมือนั้นเป็นชายหนุ่มเจ้าของร่างสูงสง่าในชุดสูทสีขาวคลุมทับด้วยเสื้อโค้ตสีเดียวกัน ควันบุหรีที่ลอยฟุ้งอยู่ในบรรยากาศคล้ายม่านหมอกค่อยๆ สลายตัวทีละน้อย เผยให้เห็นใบหน้าที่ตั้งงามราวกับภาพวาดฟุกันจินที่เธอเคยเห็นในพิพิธภัณฑ์ที่ไม่มีผิด

เขา...สวย...

เธอใช้คำไม่ผิดหรอก รูปลักษณ์ของเขาอ่อนโยนไปทาง ‘สวย’ จริงๆ ทั้งผิวขาวใสจนมองเห็นเส้นเลือดบริเวณแก้มได้อย่างชัดเจน ทั้งดวงตาวาวเรียวตัวตึงเขยขึ้นแบบตาสงสารที่รับกับจมูกและริมฝีปากหยักงามได้รูป หากไม่มีปีกควัมเข้มประดับอยู่บนหน้าละก็ เธอคงคิดว่าเขาเป็นผู้หญิงเป็นแน่

“คุณพูดฝรั่งเศสได้หรือคะ”

จูเลียตเอ่ยถามเป็นภาษาฝรั่งเศสก่อนจะนึกได้ว่าควร ‘ยิ้ม’ เหมือนมนุษย์มนาทั่วไปตามที่ทราวิสบอกเอาไว้ก่อนหน้านั้นจึงพยายามยกริมฝีปากขึ้นให้ได้องศาที่เหมาะสมที่สุด แต่ไม่นึกเลยว่าจะทำให้อีกฝ่ายหลุดหัวเราะออกมาเสียงดัง

“นิดหน่อย แต่ถนัดภาษาอังกฤษมากกว่า” หยางจินฮัตบุหรี่เข้าปอดแล้วพ่นออกมาทางจมูก ดวงตาสีดำสนิทเป็นประกายวิบวับขณะกวาดมองดวงหน้าหวานจัดของสาวน้อยตรงหน้า รอยยิ้มของเธอดูประดักประเดิดอยู่สักหน่อย แต่ก็...น่ารักดีแฮะ “เป็นแขกของปีเตอร์หรือว่าเอสเธอร์กันล่ะ”

เขาเลือกพูดเป็นภาษาอังกฤษเพราะเธอเป็นสาวลูกครึ่ง น่าจะถนัดภาษาอังกฤษหรือไม่ก็ฝรั่งเศสอย่างที่เพิ่งพูดไปเมื่อครู่มากกว่า

“เอสเธอร์” จูเลียตตอบสั้นๆ อย่างระมัดระวัง เธอรู้ดีว่าตนเองดูเด็กเกินกว่าจะเป็นแขกทางฝั่งของ ปีเตอร์ ฝู และไม่มี ความเกี่ยวข้องใดๆ กับเอสเธอร์ ภรรยาใหม่ของเขา ดังนั้นจึงควรรีบเปลี่ยนเรื่องพูดและขอตัวไปจากตรงนี้ให้เร็วที่สุด “คุณเป็นแขกของปีเตอร์หรือคะ”

“จูเลียต พูดให้สั้น รีบไปต่อได้แล้ว”

เสียงของทราวิสเตือนผ่านเครื่องมือสื่อสาร ดึงฝั่งนี้เป็นมุมอับ เขาจึงไม่อาจมองเห็นเธอผ่านกล้องติดปืนได้ หากเกิดสถานการณ์ฉุกเฉินขึ้นเขาจะช่วยไม่ทัน

“อือฮึ” หยางจินกวาดตาประเมินร่างบอบบางในชุดเดรสสีฟ้าคร่ำๆ แล้ว น่าจะอ่อนกว่าภรรยาของปีเตอร์สักสองสามปีได้ แต่สวยน่ามองกว่ามาก คงเป็นเพื่อนนางแบบที่เจ้าหล่อนเรียกมาเป็นไม้ประดับในงานกระมัง “แต่อีกเดี๋ยวว่าจะกลับแล้ว ไม่ค่อยถูกโรคกับงานแบบนี้เท่าไร”

“เหมือนกันเลย ฉันก็ไม่ค่อยชอบงานแบบนี้สักเท่าไหร่”

หญิงสาวมองคนที่ยืนสูบบุหรี่ทำท่ายลมหนาวอยู่ตรงหน้าด้วยแววตาสงบนิ่งเสียนจนเขาประหลาดใจ ผู้หญิงส่วนใหญ่มักเฝ้าพยายามอยู่ต่อหน้าเขา

หากไม่หน้าแดง ยืนบิดไปบิดมา ก็จะตั้งท่าอ้อยเขาโต้งๆ แต่สาวน้อยคนนี้ต่างออกไป เธออาจดูบอบบางเหมือนตุ๊กตาแก้วก็จริง ทว่าเธอกลับจ้องเขาตรงๆ อย่างไม่หลบเลี่ยงสักนิด

น่าสนใจ...

“นั่น...” หยางจินลากเสียงยาว ริมฝีปากยกยิ้มขึ้นเป็นรอยยิ้มยั่วเย้า “กลับด้วยกันไหมล่ะ รับรองว่าสนุกกว่าอยู่ที่นี้เยอะ”

“จูเลียต ไปได้แล้ว”

เสียงขู่คำรามของทรวิสดังแทรกขึ้นมาพร้อมๆ กับเสียงหัวเราะของโอลิวีเยร์

“เอาหน้า ถือเป็นภารกิจอย่างหนึ่ง เฮ้ หมายเลข ๖ อย่าเพิ่งตัดรอนเชียว อ่อยกลับไปหน่อยสิ ถือว่าเล่นสนุกก่อนเริ่มงานไป”

“สนุกบ้างอะไรกันวะ!” ทรวิสเริ่มหัวเสียขึ้นมาจริงๆ แล้ว “พอเลยจูเลียต ไปต่อได้แล้ว ป้อหลินรออยู่”

“ขอคิดดูก่อนก็แล้วกัน”

จูเลียตไม่ได้โง่หรืออ่อนต่อโลกขนาดที่จะไม่รู้ว่าคำเชิญของเขามีความหมายใดแฝงอยู่ แต่ภารกิจในคืนนี้สำคัญมาก เธอไม่มีเวลาปล่อยให้ไขว่ไขว่ไปกับอะไรทั้งนั้น ถึงดวงตาวีบวับราวกับราตรีพร่างดาวของเขจะมีเสน่ห์มากก็เถอะ

“อย่าคิดนานนะ ถ้าครึ่งชั่วโมงต่อจากนี้เราไม่เจอกัน ก็ถือว่าดีเป็นอันยกเลิก”

หยางจินขยิบตา คำนวณเวลาที่ล่อยเอื่อยจากบุตรีในมือเขาให้ความรู้สึกเหมือนกำลังมีอสรพิษร้ายค่อยๆ เลื้อยออกมาอย่างชุ่มชื้นเพื่อรอจิ้งหะขยี้เหยื่อ

อันตรายน...

สัญชาตญาณเบื้องต้นร้องเตือนหญิงสาว แล้วอย่างไรเล่า เธอต้องกลัวด้วยหรือ ในเมื่อเธอเองก็อันตรายนเหมือนกัน!

“ตามนั้น” จูเลียตยกไหล่ เธอส่งแก้วแชมเปญให้เขา “เจอคือเจอ ไม่เจอคือไม่เจอ”

“ดีล”

ชายหนุ่มหัวเราะเสียงทุ้มแล้วยกแก้วขึ้นจิบน้ำสีทองที่มีพรายฟองลอยฟอง หญิงสาวไม่ได้พูดอะไรอีก เธอผลจากไปโดยไม่เอ่ยคำลา ปล่อยให้เขา มองตามแผ่นหลังของเธอหายไปใดมุ้งชนจนลับสายตา

“อะแฮ่ม!” จิ้นหลังกระแอม “แหม ทำทางคืนนี้บักกิงจะไม่หนาวแล้วนะครับ เจ้านาย”

แม้จะเห็นสาวน้อยคนเมื่อครู่แค่แวบๆ แต่ก็ชัดเจนพอที่จะรู้ว่าเธอเป็นสเปกของหยางจินแทบทุกกระเบียด สาวลูกครึ่ง หน้าหวานหยดย้อยเหมือนตุ๊กตา ที่ผ่านมาก็เห็นเจ้านายดวงแต่แวบนี้ทั้งนั้น

แนวที่...ดูคล้ายๆ กับมิสเจกิตาน์ โจนส์ น้องสาวผู้เป็นเหมือนผลไม้ต้องห้าม ชื่นชมได้ แต่กินไม่ได้...

“อย่าปากมาก จิ้นหลัง” หยางจินฉีกยิ้มหวาน แต่ทำเอาลูกน้องคนสนิทต้องรีบหุบปากจับเพราะรู้จักรอยยิ้มชนิดนี้ของเจ้านายเป็นอย่างดี หากเปลอพูดกวนใจอีกคำเดียว พอได้ควักมีดออกมาปาดคอเขาแน่! “ตกลงเมื่อครู่เกิดอะไรขึ้น ทำไมบอดีการ์ดของตาแก่ผู้ถึงได้เฟ้นฟ่านไปทำงานแบบนั้น”

“เหมือนจะมี ‘หนู’ มาเฟ้นฟ่านในงานครับ แต่น่าจะคุมสถานการณ์ได้แล้ว”

เมื่อครู่ใหญ่ที่ผ่านมา เหล่าบอดีการ์ดพากันเดินตรวจตราในงานอย่างเข้มงวดผิดปกติ จิ้นหลังจึงอาสาเดินดูรอบๆ เพื่อสืบข่าวและหาทางหนีทีไล่เพื่อเกิดเหตุไม่คาดฝัน แต่ไม่นานนัก บอดีการ์ดก็แยกย้ายกลับไปประจำจุดของตนเองที่ถูกกำหนดไว้แต่แรก ย่อมหมายความว่าได้สองอย่าง หนึ่งใน อาจเป็นแค่เรื่องเข้าใจผิดกัน หรือสอง จัดการกำจัด ‘หนู’ เรียบร้อยแล้ว

“จะมีหนูในงานสักตัวสองตัวก็ไม่น่าแปลกใจนักหรอก ตาแก่นั้นเหยียบตาปลาคนไว้เยอะ โจทก์เต็มบ้านเต็มเมืองไปหมด”

หยางจินไม่ชอบนิสัยลิ้นสองแฉกของ ปีเตอร์ ฝู เอาเสียเลย หากไม่เพราะบิดาลังให้เขามาเป็นตัวแทนเพื่ออวยพรและ ‘สะสาง’ ฐานะ เขาไม่มีวันยอมลดตัวมาร่วมงานเลี้ยงรสนิยมต่ำแบบนี้ถึงปักกิ่งเป็นอันขาด ยิ่งเห็นว่าเจ้าภาพสวมชุดสูทสีชมพูช็อกกิ้งฟังก์เดินจงเมียดสาวในชุดฟูฟ่องเหมือนเห็ดพิษสีเดียวกันเดินรอนต่อนรับแขกไปทั่วงาน ก็ยิ่งรู้สึกสะอิดสะเอียนมากขึ้นไปอีก

“แล้วเจ้านายจะร่วมเป็นโจทก์ในคดีนี้ด้วยไหมครับ”

จินหลิงถามยิ้มๆ เขารู้ว่านายท่านหมาส่งคุณชายหยางจินมาทำ ‘ฐานะ’ อะไร

“ก็นะ...” หยางจินเสะยะยิ้มเหี้ยมเกรียม ดวงตามองเลยไปยังเจ้าภาพชราที่โบกไม้โบกมือให้เขาอย่างร่าเริง “มันก็ขึ้นอยู่กับคำตอบของตาเฒ่าผู้นั้นแหละว่าจะตรงกับที่ป่าต้องการหรือเปล่า ถ้าไม่ ฉันก็คงต้องเป็นโจทก์ใหญ่ที่สุดของมันเป็นคดีนี้”

“ไปดื่ลกับแม่แก่ในนรกเถอะ ไอ้เวรเอ๊ย!”

ทราวิสสทหายบายค้ายต่อท้ายอีกหลายคำ ส่วนโอลิวิเยร์กับทิมแบ็กอัปพากันหัวเราะเสียงดัง นับว่าไอ้หนุ่มที่กล้าดื่ลกับหมายเลข ๖ ยังชะตาไม่ขาด ไม่ได้อยู่ในมุมที่สโนเปอร์ดมือหนึ่งอย่างทราวิสสองกล้องเห็น ไม่เช่นนั้นได้สมองกระจุยไปตั้งแต่เอ่ยปากชวนหมายเลข ๖ กลับด้วยกันแล้ว

“ทราวิส หุบปาก นายกำลังทำฉันเสียสมาธิ”

จูเลียตเค้นเสียงลอดโทรศัพท์ ในห้องจัดเลี้ยงอันโอโถงนี้เต็มไปด้วยแขกหรือเศรษฐีมีเงิน รวมไปถึงนักแสดงชื่อดังฝั่งเอเชียมากมาย การรักษาปลอดภัยจึงค่อนข้างเข้มงวด ทำให้ทิมแบ็กอัปไม่สามารถลักลอบเข้ามาติดตั้งกล้องเพื่อประเมินสถานการณ์เหมือนที่เคยทำในภารกิจอื่นได้เพราะจะถูกตรวจพบในทันที แค่อำนาจอาวุธกับเครื่องมือสื่อสารเข้ามาซ่อนไว้ในงานได้ทันเวลาก็นับเป็นงานหนักมากแล้ว

ว่ากันว่าเธอจะ ชีมนานดินแดนเทพนิยายอะไรนี่น่าขนลุกชะมัด...

บอกตรงๆ เธอไม่ค่อย 'อิน' กับนิทานประเภทที่มีเจ้าชาย เจ้าหญิง หรือมีเทพยดานางฟ้าแม่ทูนหัวบินเฉี่ยวหัวไปมานักหรอก แต่ก็ไม่ถึงกับรังเกียจเด็ดขาดขั้นอะไร แคร้รู้สึกว่ามันน่าจะเหมาะสำหรับจัดงานวันเกิดของเด็กอายุ ๓ ขวบมากกว่าจะเป็นงานฉลองวันครบรอบแต่งงานระหว่างผู้ชายวัยไม่ใกล้ฝั่งกับหญิงสาวที่อายุน้อยกว่าเขา ๓ เท่าแบบนี่

ที่น่าขบขันที่สุดคือ การตกแต่งห้องจัดเลี้ยงของโรงแรมระดับห้าดาว ด้วยลูกโป่งกับนกพิราบสีขาวคู่รักที่ยืนหน้าจูบปากกันเอาไว้ทุกจุดตั้งแต่หน้าประตูทางเข้างาน ห้อยอยู่ข้างเสาทุกต้น เหนือเวทีหรือแม้แต่กระทั่งข้างอ่างล้างหน้าในห้องน้ำ ยิ่งประกอบบัดดอกไม้สีล้นฉูดฉาดที่ประโคนใส่เข้ามาโดยไม่สนใจว่าจะเข้ากันหรือไม่ก็ยิ่งดูตลกพิกล

รวลั่นฟ้าแค่ไหนก็ไม่ได้หมายความว่า จะมึนสนิยมสูงเท่ากองเงินสินะ...

“มัวไ้อ้อ๊ะอะไรอยู่ หมายเลขหก”

เสียงขาดๆ หายๆ ของป้อหลินดังขึ้นอีกครั้ง จูเลียตกวาดตามองไปรอบๆ จนพบกับชายหนุ่มที่เปลี่ยนเสื้อผ้าจากชุดแขกที่ได้รับเชิญมาร่วมงานเป็นชุดบริการของทางโรงแรมเรียบร้อยแล้ว เขายืนถือถาดเครื่องดื่มด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก บางที...อาจจะไม่ค่อยพอใจหูกระต่ายสีชมพูแปร่งที่ผูกอยู่รอบคอกระมัง

“นายเป็นคนที่ตัวเองนะป้อหลิน ไม่ใช่ฉัน ฉันนะมาถึงตรงเวลาเป๊ะ”

จูเลียตกระซิบใส่ไมโครโฟนกลางแสงรั้งทำเป็นยกโทรศัพท์มือถือขึ้นถ่ายเซลฟีเหมือนคนอื่นๆ ในงานเลี้ยง ป้อหลินทำหน้าที่ตั้งก่อนจะเดินเสิร์ฟเครื่องดื่มให้แก่แขกหรือในงานตามบทบาทที่ได้รับ

“ก็ฉันต้องรอพวกบอดีการ์ดไปให้หมดก่อนถึงจะออกมาได้ ไม่ได้เดินเหินฉายเข้างานสบายๆ เหมือนเธอนี่ หมายเลขหก แถมหูฟังของฉันก็เหมือนจะขัดข้องด้วย ติดๆ ดับๆ อยู่ตลอด... โอ้! แก่เข็กเครื่องมือ

สื่อสารยังไงของเกาะ”

เสียงพูดอู้อี้เป็นระยะฟ้องชัดว่าเครื่องมือสื่อสารของเขามีปัญหาจริงๆ ดังที่บอกทุกประการ

“เฮ้ อย่าเพิ่งโทษฉัน บางทีอาจจะเป็นเรื่องความชื้นก็ได้ นั่นมันห้องน้ำนะ” โอลิเวียร์ร้องท้วง “อย่ามัวแต่บ่น รีบส่งของให้เรียบร้อยแล้วแยกย้ายกันไปทำงานได้แล้ว ผ่านมาเกือบยี่สิบนาทีแล้ว พวกแกยังทำเป็นเล่นกันอยู่ได้”

ป้อหลินฟังแล้วย่นจมูก เขาก้าวตรงมาหาจูเลียตที่ยังแสวงเฝ้าโขงคองถ่ายรูปเซลฟี่อยู่แล้วค้อมตัวลงนิดๆ อย่างสุภาพ

“รับเครื่องดื่มไหมครับคุณผู้หญิง”

“ขอบคุณค่ะ” จูเลียตหันไปหยิบแชมเปญมาหนึ่งแก้วพร้อมๆ กับลอบส่งตลับลงยาสีชมพูให้บริการนุ่มอย่างแนบเนียน “พัสดุถึงมือผู้รับแล้ว”

หญิงสาวพูดใส่ไมโครโฟน ส่วนป้อหลินเดินแยกไปอีกทาง เธอรู้สึกได้ว่าเขาไม่เป็นมิตรกับเธอเท่าไร ซึ่งก็ไม่น่าแปลกใจนักหรอก ตามปกติแล้ว เขามักทำงานคู่กับหมายเลข ๓ อยู่บ่อยๆ ย่อมเข้าใจกันดีกว่าทำงานกับเธอที่เพิ่งเคยพบหน้ากันผ่านๆ ไม่กี่ครั้ง แถมตอนที่ประชุมกันเมื่อวาน เขาดูไม่ค่อยอยากสนทนากับเธอนัก

แต่ก็ไม่ใช้เรื่องที่ต้องใส่ใจ ขอแค้นกันครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีก็พอแล้ว...

“แขกผู้มีเกียรติทุกท่านครับ อีกสักครู่เราจะเริ่มดื่มอวยพรคุณปีเตอร์กับคุณเอสเธอร์แล้ว ขอเชิญมาร่วมกันทางด้านหน้าเวทีได้เลยนะคะ”

เสียงพิธีกรประกาศเป็นภาษาจีน จูเลียตมองไปทางป้อหลินก็เห็นว่าเขากำลังช่วยบริการคนอื่นฯ แจกจ่ายเครื่องดื่มอยู่ เป้าหมายของพวกเธอในวันนี้คือปีเตอร์กับเอสเธอร์ สองสามีภรรยาต่างวัย เธอไม่มีความแค้นกับพวกเขาเป็นการส่วนตัว แต่ภรรยากับลูกๆ ของปีเตอร์มี ดังนั้นเมื่อคนแค้นยอมจ่าย ก็ต้องมีคนตาย เรื่องมันก็มีอยู่แค่นั้น

“เสิร์ฟเครื่องดื่มครบแล้ว” ป้อหลินส่งเสียงผ่านเครื่องมือสื่อสารมา

“รอคอนเฟิร์มก่อน อย่าเพิ่งออกจากห้องจัดเลี้ยงจนกว่าปลาจะสุบเหี่ยว”

“รับทราบ”

จูเลียตกับทีมแบ็กอัปตอบพร้อมกัน เธอเดินถือแก้วแชมเปญแทรกฝูงชนอ้อมไปทางระเบียงอีกฝั่งอย่างเงียบเชียบ โดยพยายามยื่นให้ใกล้กับหน้าต่างให้มากที่สุดเพราะเป็นจุดที่ทราวิสจะมองเห็นเธออย่างชัดเจน หากเกิดเหตุฉุกเฉินขึ้นมา เขาจะได้ช่วยยั้งค้อมันให้เธอได้

เธอไว้ใจเขา...

สมาชิกของ ลา เวิร์ธทุกคนมีความสัมพันธ์กันแบบ ‘อสรพิษ’ ไม่รวมกลุ่มหากไม่ได้รับมอบหมายภารกิจ และพร้อมแว้งกัดกันเองอยู่เสมอ แต่กับนั้นทราวิสต่างออกไป เขากับเธอคอยระวังหลังให้กันมาตั้งแต่วันแรกที่จับคู่เป็นคู่หู เขาไม่มีทางทรยศเธอเหมือนที่เธอจะไม่มีวันทรยศเขาเป็นอันขาด

เพลิง!

ความคิดยังไม่ทันขาดห่วง แก้วแชมเปญในมือของเธอก็แตกกระจายพร้อมๆ กับที่กระจกด้านหลังของเธอถูกกระสุนเจาะจนแตกเป็นรู ไรท์เท่าความคิด จูเลียตรีบย่อตัวลงแล้วแล้วคลานไปให้พ้นจากวิถีกระสุนตามสัญชาตญาณทันที

“มีคนยิงฉัน นี่มันเกิดอะไรขึ้นทราวิส!”

เสียงผู้คนในงานกรีดร้องต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและเริ่มต้นวิ่งหนีกันอลหม่าน โดยที่เจ้าภาพอย่างปีเตอร์กับเอสเธอร์มีבודดีการ์ดกรูกันเข้ามาพาตัวออกไปจากงานเลี้ยงอย่างทันว่องที

“หา? ใครยิงเธอ!” โอลิวีเยร์ตอบกลับมา แต่ทราวิสยังเงียบอยู่ เงียบ...จนหน้าใจหาย “ทราวิส ได้ยินหรือเปล่า แกอยู่ประจำจุดใช่ไหม เห็นวิถีกระสุนไหมว่ามาจากทางไหน”

ป๊อปๆ

นอกจากจะไม่มีเสียงตอบกลับจากทราวิสแล้ว ม่านเหล็กกันกระสุน

ยังเลื่อนลงมาปิดหน้าต่างและประตูระเบียงทุกบานซึ่งหมายความว่าจูลีเยต จะไม่มีโอกาสออกไปที่จุดทิ้งอาวุธตามที่วางแผนไว้ และอาจจะไม่มีโอกาส ออกไปจากที่นี่ด้วยซ้ำไป

“สถานการณ์ฉุกเฉิน ฉันจะไปจุดรับตัวเดี๋ยวนี้เลย”

“โอเค รีบมาเลย” เสียงของโอลิวีเยร์เคร่งขรึมกว่าเคย เขาติดต่อ ทราวีสไม่ได้ ดูเหมือนจะมีเรื่องไม่ชอบมาพากลเกิดขึ้นเสียแล้ว “ฉันจะเอ็ก กล็องวงจรถปิดให้ แต่ได้แค่ไม่เกินสิบนาที่นะ ถ้ามากกว่านั้นเธอต้องหาทาง ช่วยเหลือตัวเอง หมายเลขหกเข้าใจไหม”

จู่ๆ ทางโรงแรมก็ยกระดับเครื่องซอฟต์แวร์ระบบรักษาความปลอดภัย ทั้งหมดก่อนจัดงานเพียง ๓ วัน ทำให้แผนเดิมที่วางไว้ว่าจะซ่อนภาพหลอก ใส่กล็องวงจรถปิดทั้งหมดระหว่างปฏิบัติการเป็นอันต้องพับไป เพราะระบบ ที่อัปเดตใหม่เน้นจะยากมาก โคดเปลี่ยนอัตโนมัติทุก ๑๐ นาที ดังนั้นจึง ต้องนำมาใช้เป็นไฟไบบัสสุดท้ายสำหรับการหลบหนีแบบฉุกเฉินเท่านั้น

“รู้な ไม่ต้องย้ายนักรอก”

หญิงสาวรู้ว่ามีความเหลือไม่มาก จึงรีบพุ่งตรงไปยังประตูทางออก ฉุกเฉินเช่นเดียวกับแขกทุกคนในงาน โดยมีทีมรักษาความปลอดภัยของ ทางโรงแรมคอยชี้ทางอยู่เป็นระยะ แต่ไปได้เพียงครึ่งทาง ป้อหลินก็โผล่มา ยืนขวางเธอไว้ สีหน้าของเขาดูയാแย่มาก ชาวซีต มีเม็ดเหงื่อซึมตามกรอบ หน้าจนโคนผมเปียกชุ่มไปหมด

“มาทางนี้ดีกว่า หมายเลขหก ประตูลูกฉุกเฉินจะพาไปออกด้านหน้า โรงแรม ห่างจากจุดรับตัวคนละทิศเลย”

“โอเค”

จูลีเยตรับรู้โดยสัญชาตญาณทันทีว่ามีบางสิ่งบางอย่างผิดปกติมาก แต่ก็ยังเลือกที่จะตามเขาไปโดยไม่ได้แย่งใดๆ เธอเพียงล้วงมือเข้าไปใน กระเป๋าและหยิบลิปสติกสีทองอร่ามมากำไว้แน่นเพื่อเตรียมพร้อมรับ ทุกสถานการณ์ตามที่ถูกฝึกมาตลอดชีวิต

จะว่ามองโลกในแง่ร้ายก็ใช่ ก็...โลกนี้เคยใจเดียวกับเธอเสียที่เหน็บกันแล้ว มีแต่เรื่องเฮงชวยตลอด!

“ตามมาทางนี้”

ป้อหลินผลักประตูบันไดหนีไฟที่อยู่อีกฝั่งของห้องจัดเลี้ยงแล้วลုပ်หายเข้าไปก่อน หญิงสาวกวาดตามองไปรอบๆ อย่างระแวงระวัง ไม่ใช่เรื่องแปลกที่ไม่มีใครอยู่บริเวณนั้นแม้แต่คนเดียว เพราะทุกคนถูกพนักงานของทางโรงแรมต้อนให้วิ่งไปในทิศทางเดียวกันทั้งหมดเพื่อไม่ให้มีคนที่ค้างหรือถูกทิ้งไว้ข้างหลัง

“หมายเลขหก อีตอาตออยู่นั้นละ!” ชายหนุ่มเชื้อสายจีนโผล่หน้าออกมาจากประตูแล้วมองเธออย่างหงุดหงิดเต็มแก “อยากตายโหงอยู่ตรงนี้หรือไง!”

“มาแล้ว” จูเลียตก้าวฉับๆ ผ่านประตูไป “จริงๆ นายไปที่จุดรับตัวก่อนได้เลยนะ ไม่จำเป็นต้องรอฉันหรอก ถึงฉันจะเพิ่งลงภาคสนามเป็นครั้งแรก แต่ก็ไม่ใช่มือใหม่ ฉันเอาตัวรอดได้”

“ฉันรู้” ป้อหลินปล่อยให้หญิงสาวเดินนำหน้าลงบันไดไปก่อน จากนั้นจึงกระซอกมายิ้มของเธอเต็มแรงแล้วดึงเครื่องมือสื่อสารออกจากหูของเธอ “ฉันถึงต้องอยู่รอให้แน่ใจว่าเธอจะไม่รอดออกไปไง”

เขากระที่บหูฟังจนแหลักเป็นชิ้นๆ แล้วหยิบมิดที่เหน็บไว้ที่ขอบกางเกงด้านหลังออกมาจ่อไปที่ลำคอชาวผ่อง

“คิดไว้แล้วเชียว” จูเลียตเสยยิ้มเหมือนมือใหญ่โตที่จิกผมของเธออยู่นั้นไม่ได้ทำให้เธอเจ็บปวดหรือหวาดกลัวแม้แต่นิด “ไอ้ที่ลอบยิงฉันก่อนหน้านี่ก็เป็นฝีมือนายสินะ”

“คิดว่าในลา เวรอนน์จะมีสไนเปอร์ฝีมือดีสักกี่คนที่ยิงบาลคนได้จากระยะนั้นกันเล่า” ชายหนุ่มหัวเราะเสียงเหี้ยมเกรียม “แต่ครั้งนี้หน้าจะมือตกเสียแล้ว ถึงได้พลาดงานง่ายๆ แบบนี้”

“ฉันไม่เชื่อ ทราวิสไม่มีทางทรยศฉัน”

หญิงสาวคั่นเสียงลอดโทรศัพท์ เธอกระหู่คอกใส่เป้ากางเกงของ

ป้อหลินเต็มแรง แม้เธอจะตัวเล็กกว่าเขาเกือบสองเท่า แต่อาศัยว่ายยืนอยู่บนบันไดชั้นต่ำกว่าจึงโจมตีจุดอ่อนของเขาอย่างง่ายดายและไม่พลาดเป้า

“นั่งเด็กสารเลว!”

ชายหนุ่มคำรามลั่น เขาจุกจนตัวอพลอคล้ายมือจากเรือชนมลิ้นน้ำตาลเข้ม เปิดโอกาสให้จูเลียตย่ำตัวลงเพื่อหลบหลีกเลี่ยงแล้วอาศัยจังหวะที่อีกฝ่ายหันหน้าเขี้ยวหน้าเหลืองอยู่มุดเข้าไปใต้หว่างขาแล้วใช้ไหล่ส่งตบขาข้างขวาทำเอาเขาเสียหลักหน้าคะมา กิ่งหลุนๆ ลงจากบันได ๑๓ ชั้นไปนอนคว่ำอยู่บนชานพักบันได

“ทำไม่ถึงคิดฆ่าฉัน” หญิงสาวกระโจนลงจากบันไดทั้งที่ยังใส่ส้นสูงอยู่อย่างคล่องแคล่ว เธอดึงปลอกลิปติกในมือให้เปิดออก ด้านในมีกลไกสำหรับดึงลวดเปียโนชนิดแข็งแรงเป็นพิเศษอยู่ เธอตัวดลั่นเชือกนั้นพันรอบลำคอของป้อหลินแล้วออกแรงดึงโดยใช้เท้ากดแผ่นหลังของเขาเอาไว้ “เท่าที่จำได้ เราไม่มีเรื่องบาดหมางกัน”

“ก็จริง แต่ฉันไม่ชอบหน้าแกวะ”

ชายหนุ่มแค้นหัวเราะ เขาได้รับคำเตือนมาก่อนหน้านี้แล้วว่า ‘จูเลียตหมายเลข ๖’ ชำนาญการต่อสู้ประชิดตัวพอดู แต่เขาประมาท เห็นว่าเธอเป็นมือใหม่และตัวเล็กกว่าเขาหลายเท่า ไม่นึกว่าจะไวเป็นปรอทแถมยังรู้จักใช้วิธีถ่วงสมดุลร่างกายจัดเขาจนล้มโดยไม่ต้องออกแรงมากแบบนี้

“ฉันก็ไม่ชอบหน้านาย แต่ก็ไม่คิดว่านายคิดจะฆ่าฉันด้วยเรื่องเล็กน้อยแค่นั้นหรอก ถูกไหม” เสียงของจูเลียตราบเรียบไร้อารมณ์พอฟๆ กับสีหน้าเธอตั้งสายสลึงรัดลำคอของเขาแน่นขึ้นอีก “นอกเสียจากว่าแผนของนายวันนี้แตกต่างจากแผนที่เราพบประชุมกันเมื่อคืน และนายกำลังหาเพะรับบาปอยู่”

“พูดเพ้อเจ้ออะไรของแก นั่งบ้า!”

ชายหนุ่มพยายามดิ้นรน ทว่าขาข้างซ้ายของเขาหักเสียแล้ว ต่อให้หลุดจากเงื้อมมือของนังเด็กผีบ้าคนนี้ได้ ก็หนีไปได้ไม่ไกล และหากไม่สังหารเธอเสียให้จบตรงนี้ เขาก็ไม่มีทางรอดชีวิตจากการตามล่าของลา เวนอนน์แน่

“ก็พูดตามที่คิด นายไม่ทำตามแผนของทีมเลย ถ่วงเวลาอยู่ตลอด เครื่องมือสื่อสารไม่ติดบ้างละ มีคนของ ปีเตอร์ ฌู ฝังอยู่หน้าห้องน้ำบ้างละ” หญิงสาวขี้สั่นสูงบนกลางหลังของเขาย่างเลือดเย็น “คำถามของฉันคือ นายทำงานให้ใคร ที่แน่ๆ ไม่ใช่ลา เอรอนน์หรือถูกไหม”

“ฉันทำงานให้ลา เอรอนน์ แต่คนที่จะกลายเป็นทรยศในคืนนี้คือแก ต่างหาก หมายเลขหก!”

ป้อหลินคิดว่าลวดเปียโนทั้งสองด้านเอาไว้ แล้วรวบรวมเรียวแรง ทั้งหมดที่มีพลิกตัว ผลคือร่างของจูเลียตเสียหลักถูกเหวี่ยงให้กระเด็นไปอีกทาง คมลวดบาดทั้งคอและฝ่ามือของชายหนุ่มเป็นแผลลึก แต่เขาไม่มีเวลาสนใจ รีบพุ่งเข้าไปใส่หญิงสาวทั้งที่ขาของตนเองหักอยู่ เขาล้วงมือเข้าไปกระซากปืนที่เห็นบอญู่ใต้กระโปรงผ้าซีฟองปักเลื่อมออกมาจ่อหน้าผากของเธอไว้

“ถ้าแกแค่ดื่มยาพิษในแชมเปญน์นี้ให้จบๆ ไปซะ งานในคืนนี้ของ ฉันก็จบลงด้วยดีแล้วแท้ๆ” นักฆ่าหนุ่มกระตุกเข็มเข็มเข็ม “ให้ตายดีๆ ไม่ชอบ อยากรตายแบบหัวสวยๆ เป็นรูเองนะ”

“คิดว่าฆ่าฉันแล้วจะหนีรอดไปได้จริงๆ เหรอ ป้อหลิน” จูเลียตจ้องเขากลับด้วยแวตาสงบนิ่ง ไม่สะทกสะท้านต่ออาวุธคมพิที่จ่อแนบอยู่กึ่งกลางหน้าผากแม่แต่นิด “ขนาดฉันยังมองออกว่านายทำตัวผิดปกติ มีเหตุที่คนอื่นๆ ในทีมแบ็กอัปจะโง่ ไม่สังเกตอะไรเลย”

“แกคิดว่าฉันจะทำเรื่องทั้งหมดนี้ได้โดยไม่มีคนในทีมรู้เห็นเป็นใจ ั้งเหรอ นั่งคนอวดฉลาด” ป้อหลินหัวเราะ “ลองคิดดูดีๆ ลีว่าทำไมจู่ๆ หมายเลขสามถึงได้บาดเจ็บจนทำงานไม่ได้ แล้วยอมให้เด็กมือใหม่อย่างแกมาทำงานแทน ทั้งที่เรียกมือดีกว่านี้มาทำแทนก็ได้ ไอ้อีลีสก็สนับสนุน ไม่ค้านสักคำ กระทั่งไอ้ทราวิสยังยอมสละโยนเบี้ยเล็กๆ อย่างแกทิ้งอย่างง่ายดาย แกนะถูกกำหนดมาให้เป็นแพะในวันนี้แต่แรกแล้ว หมายเลขหก ต่อให้รอดไปจากตรงนี้ได้ ทีมแบ็กอัปด้านนอกก็รอดเด็ดหัวแกอยู่ เพราะถ้าแกรอดไป

“ได้พวกเราทุกคนจะช่วยกันหมด”

“ฉันควรเชื่อว่าทุกคนรวมหัวกันส่งฉันมาตายนั้นหรือ” จูเลียตไม่ใช่คนหูเบา แต่ที่ป้อหลินพูดมาทั้งหมดก็ใช้ว่าจะเป็นไปได้เลย โดยเฉพาะเรื่องของทราวิส คนเดียวที่น่าจะยิงเธอจากมุมนั้นได้ก็มีแต่สไนเปอร์มือฉมังอย่างเขาเท่านั้นละ “เพื่ออะไร เพื่อเงินนั้นหรือ ใครจ่ายละ ถ้าให้เดา ปีเตอร์ ฝู คงจ่ายเงินเกทับมาไม่น้อยสิท่า”

“หัวไวไม่เลว แต่หัวไวไปก็เท่านั้นละ ยังไงก็ต้องตายคืนนี้อยู่ดี” ป้อหลินแเบะปาก เขายับนิ้วชี้ในโรงงโกปีนเบาๆ “มีอะไรจะสั่งเสียเป็นครั้งสุดท้ายไหม จะสงเคราะห์ให้ ไหนๆ ก็เคยร่วมงานกันมาบ้าง”

“รู้ไหมว่าตำแหน่งหมายเลขหกของฉันได้มาได้ยังไง” ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนเข้มขึ้นอีกหนึ่งเฉด “ฉันฆ่าหมายเลขหกคนก่อนแล้วยึดตำแหน่งมา”

“แล้วไง เดี่ยวก็ตายแล้วก็มีหมายเลขหกคนใหม่ขึ้นมาแทนที่แกอยู่ดี”

ป้อหลินกลอกตา เขารู้ว่าหมายเลขของพวก ‘จูเลียต’ ในลา เอรอนน์ หมายถึงลำดับของความสามารถ ยิ่งหลักของตัวเลขน้อยเท่าไรรยิ่งเป็นระดับมือพระกาฬมากขึ้นเท่านั้น และหมายเลข ๖ คือ ‘จูเลียต’ ที่อายุน้อยที่สุดในประวัติศาสตร์นับตั้งแต่ก่อตั้งลา เอรอนน์ขึ้นมา

แกงแล้วอย่างไรเล่า สุดท้ายแล้วก็เป็นแค่เงเด็กอวดดีที่ไม่อยากสร้างผลงานจนต้องเอาชีวิตมาทิ้งไว้ที่ปักกิ่งเท่านั้นละ!

“นั่นสิ เดี่ยวก็ตายแล้ว” เรียวปากอึมกขึ้นเป็นรอยยิ้มเยือกเย็น “แต่หมายถึงนายนะ ไม่ใช่ฉัน”

“ปากดีนักนะ นี่นี่ อย่าอยู่เลย!”

ปัง!

ป้อหลินลั่นโก แต่จูเลียตไม่เพียงเมียงศีรษะหลบกระสุนได้ทัน เธอยังคว่ำปิ่นไว้แล้วกดปุ่มข้างโรงงโกปีนอย่างรวดเร็ว แมกซันปืนบรรจุกระสุนจึงหลุดออกจากตัวปิ่นในทันที

“แก!”

นักฆ่าหนุ่มคำราม เขาเอื้อมมือจะคว้าแมกซีขึ้น แต่หญิงสาวใช้เท้าเตะจนมันหล่นหายไปในช่วงว่างระหว่างราวบันไดเสียก่อน เขาจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากง้างปืนไร้กระสุนในมือขึ้นสุดแขนหมายจะฟาดศีรษะของเธอ ทว่ากลับถูกสวนกลับด้วยการปักสั้นรอนเท้าสั้นสูงแหลมเบียดเข้าที่เข้าตาขวาเต็มรัก เลือดสีแดงฉานทะลักออกมาพร้อมกับเสียงร้องโหยหวนดังก้องไปทั่วโถงบันได

“อีสารเลว! หมายเลขหก ฉันจะฆ่าแก! ฉันจะถลกหนังแกออกมาให้หมากิน!”

ใบหน้าของป้อหลินชุ่มโชกไปด้วยเลือด เขาพยายามยื่นมือมาคว้าตัวของจูเลียต แต่กลับถูกเท้าเป็ลื้อยเปล่าของหญิงสาวยันเข้ากลางอก กลิ้งตกจากบันไดอีกครั้ง ทว่าครั้งนี้โชคร้ายอย่างยิ่งที่กระแทกกับชั้นบันไดอย่างแรง คอจึงหักหมุนได้รอบและไปจบลงด้วยการนอนซุกกระตูกอยู่ที่ซอกพักบันไดชั้นล่าง

“บอกแล้วว่าคนที่ตายคินนี้ไม่ใช่ฉัน”

จูเลียตพึมพำ เธอกระซอกกุหลาบที่ห้อยร่องแรงอยู่กับเรือนผมยุ่งเหยิงโยนทิ้งลงพื้น ดวงตาหลุมมองกลีบสีชมพูขาดวีนและซ้าจนไม่เหลือสภาพเดิม เหมือน...ความรู้สึกที่เต็มไปด้วยความหวาดระแวงระคนสับสนของเธอในยามนี้

ไม่หรอกน่า ทราวิสไม่มีทางทรยศเธอแน่...

เลิกคิดเหลวไหลได้แล้ว จูเลียต! ก่อนอื่นต้องหาทางออกไปจากโรงแรมบ้านี้แล้วติดต่อเขาให้เร็วที่สุด!

หญิงสาวถอดรองเท้าอีกข้างที่เหลื้อมาถือไว้แล้วเดินลงบันไดมาหยุดยืนอยู่หน้าร่างที่นอนแน่นิ่งของป้อหลิน เธอเสียเวลากับเขานานมากเกินไป น่าจะไปที่จุดรับตัวไม่ทันแล้ว หรือต่อให้ทันก็ยงวางใจไม่ได้ว่าจะมีคนอื่นในทีมคิดฆ่าเธอปิดปากหรือเปล่า

คิดได้ดังนั้น จูเลียตก็ดึงรองเท้าที่ปักอยู่ในเข้าตาของนักฆ่าหนุ่มมา

เช็ดทำความสะอาดกับเสื้อผ้าของเขา จากนั้นก็เก็บลวดสลิงที่รัดรอบคอศพ กลับเข้าไปในบล็อกลิปสติคที่ทำหน้าที่เหมือนที่จับทั้งสองข้างอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตามจำเป็นต้องเก็บหลักฐานที่เชื่อมโยงไปถึงตัวเธอกลับไปทั้งหมดตามที่เคยถูกฝึกมา

เธอก็้มลงสำรวจสภาพเสื้อผ้าของตนเองแล้วโลงใจไปเปราะหนึ่งที่อยู่ ในสภาพที่ไม่แย่นัก มีรอยขาดจากการต่อสู้อย่างเพียงสองสามรอย และมีรอยเลือดจากป้อหลินกระเซ็นมาติดอยู่ที่ชายกระโปรงเพียงจางๆ เท่านั้น หากพบเจอคนที่ด้านหลังลอบบี เธอแค่อ้างว่าหกล้มตอนที่เกิดเหตุซูลมุนก็ได้ ไม่ใช่หรือ

“เฮ้ สภาพดูไม่จัดเลยนะ”

เสียงหนึ่งร้องทักตอนที่จูเลียตวิ่งเดินถึงวิ่งลงมาจนเกือบถึงบันได ขึ้นสุดท้าย เธอชะงักทันทีที่เห็นร่างสูงของชายหนุ่มคนหนึ่งยืนเท้าแขนพิงราวบันไดอยู่ ริมฝีปากหยักงามยกยิ้มอย่างมีเลศนัยขณะกวาดตามองสาวน้อยตรงหน้า

หญิงสาวจำได้ในทันที เขาคือ...ผู้ชายชุดขาวที่เธอพบที่ระเบียงก่อนหน้านั้นนั่นเอง แต่ ณ เวลานั้นเขาไม่ได้อยู่เพียงลำพัง มีบอดีการ์ดตัวโตยืนประกบอยู่ด้านหลังด้วย

“เท่าเจ็บนี้ เดินไหวหรือเปล่า”

หยางจินหลุบตามองเท้าเล็กๆ ขาวผ่องที่เป็นรอยแดงซ้ำโดยเฉพาะ นิ้วก้อยที่หือเลือดและถลอกอย่างเห็นได้ชัดแล้วพอจะเดาได้ว่าเธอน่าจะไม่ได้สวมรองเท้าส้นสูงเป็นประจำ เธอต้องออกวิ่งทั้งที่สวมมันไว้เช่นนี้จึงไม่แปลกที่จะได้รับบาดเจ็บ

“ฉันหกล้ม” จูเลียตโกหกหน้าตาย “คุณ...ช่วยฉันหน่อยได้ไหมคะ”

“ด้วยความยินดี”

ชายหนุ่มยิ้มหวานแล้วสาวเท้าตรงเข้าไปซื้อรองเท้าบอบบางของหญิงสาว ขึ้นอุ้มแอบอกโดยที่เธอไม่ทันตั้งตัว ถึงกระนั้นเธอก็ไม่ได้ร้องท้วงแต่อย่างใด

เธอเพียงซ่อนตาขึ้นมองเขานิ่งๆ

“จิ้นหลิง ช่วยถือรองเท้าให้คุณผู้หญิงหน่อย”

หยางจิ้นร้องสั่งลูกน้องโดยที่ไม่ละสายตาไปจากดวงหน้าขึ้นเหนือของเธอ

“ครับ เจ้านาย”

บอดีการ์ดหนุ่มดึงรองเท้าจากมือของจูเลียตไปถือไว้แล้วรีบก้าวฉับๆ ไปเปิดประตูทางออกที่เชื่อมกับลานจอดรถชั้นใต้ดิน

“จะให้ไปส่งที่ไหน บอกมาได้เลย”

“เกิดเรื่องแบบนี้ เราจะออกไปได้หรือคะ เราควรไปรวมกลุ่มกับแขกคนอื่นๆ เพื่อรอให้ปากคำกับตำรวจก่อนหรือเปล่า”

หญิงสาวลองถามหยิ่งเชิงพลางโอบวงแขนรอบคอของเขาเอาไว้ หากเขามีที่ท่าจะเล่นตลกตึกอะไร เธอก็พร้อมใช้ลวดเปียโนที่ซ่อนอยู่ในปลอกลิปสติกอีกครั้ง

“ฉันไม่ชอบเรื่องวุ่นวาย ให้ตาแก่ผู้เคลียร์ทุกอย่างไปคนเดียวก็พอแล้ว”

หยางจิ้นก้าวยาวๆ ตรงไปยังรถที่จอดรออยู่กลางลานจอดรถ เขาแข็งแรงกว่าที่จูเลียตคิดมาก ขนาดอุ้มเธอเอาไว้ยังเดินตัวปลิวด้วยท่าทางสบายๆ เหมือนเธอเป็นเพียงตุ๊กตาดัดๆ หนึ่งอย่างนั้น

“ว่าไง ตกลงจะให้ไปส่งที่ไหน ไกลแค่ไหนก็ได้ รับรองว่า ฟรีออฟ ชาร์จ ไม่คิดเงิน” เขาก็มองมองคนในอ้อมแขนอีกคราแล้วขยิบต่ายั่วเย้า

“ฉันรู้ว่ามันเกินสามสิบนาทีแล้ว แต่ ‘ดีล’ ของพวกเรายังมีผลอยู่ไหมคะ”

หญิงสาวไม่สนอีกแล้วว่าข้างหน้ามีอะไรอยู่ แต่หากนี่เป็นทางเดียวที่จะพาเธอออกไปจากที่นี่ได้โดยที่หลบเงินจากสายตาของทั้ง ปีเตอร์ ผู้และทีมแบ็กอัปของลา เวนอนนี่ได้ เธอก็ต้องรีบตัดสินใจให้เร็วที่สุด

“ก็... ขึ้นอยู่กับว่าเธออยากให้มันมีผลไหม” หยางจิ้นหัวเราะเสียงต่ำใน

ลำคอเมื่ออีกฝ่ายพยักหน้าพร้อมกับโอบวงแขนรอบคอเขาแน่นเข้า กลิ่น
ดินปืนผสมกลิ่นคารเลือดจางๆ ที่ลอยมาจากกายเธอเป็นอีกสิ่งๆ ที่เรียกความ
สนใจจากเขาอย่างที่สุด “โอเค ถ้าอย่างนั้นจะพาไปทำเรื่องสนุกๆ ก็แล้วกัน”
อยากรู้เหมือนกันว่าเธอจะทำไมไหน แม่หนูน้อย...